

อรุณ

3 ทาง
ไปสู่
ความสงบ
มักเต็มไปด้วย
อุปสรรค

จ๊อจ๊อ 吱吱 เซียน หยกน้ำแข็ง แผล

Reine_Beammer วา

๑๕๗

หนทางไปสู่ความสุข มักเต็มไปด้วยอุปสรรค

好事多磨

3

จ๊อจ๊อ 吱吱

เขียน

หยกน้ำแข็ง

แป

๑๕๑๔ คือรากริษาสัสดิ

หนทางไปสู่ความสุขมักเต็มไปด้วยอุปสรรค 3
好事多磨

๑๕๗

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอูณู

Published originally under the title of 《好事多磨》《Hao Shi Duo Mo》
Author @ 吱吱 Zi Zi
Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7630-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมมติ • บรรณาธิการ อารยา จันทา
บรรณาธิการต้นฉบับ กันต์กนิษฐ์ บุหลันพฤกษ์, หนึ่งธิดา กังวาลนิธิพงศ์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ญาณิศา งานเพียรเลิศ
ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์, ฤกษิสา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร สีน้าเงิน, ปรีณดา สร้อยคำ
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ
ฝ่ายการตลาด พรรธน์ รูปสูง, สิริธร จิวโลม, บุรสรณ์ มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ตอนนี้หนทางไปสู่ความสุขมักเต็ม
ไปด้วยอุปสรรค 3 พร้อมส่งต่อความสุขให้ทุกท่านแล้วนะคะ

เรื่องราวทั้งหมดกำลังเข้มข้น เมื่อ 'เซียวซา' ต้องการพิสูจน์ให้บิดา
ของเลิ่นมู่ซิงเห็นว่าเขานั้นสามารถสร้างผลงานที่ยิ่งใหญ่ได้ แม้ยามข้าศึกบุก
เขาก็ไม่หวั่น ลืออย่างสุดกำลัง จนตอนนี้เป็นหรือตายก็ไม่อาจรู้

ระหว่างที่เลิ่นมู่ซิงกำลังก่อปรการสูงในใจ ทว่าเซียวซาก็กลับตกอยู่ใน
ในสมรภูมิ นางกับเขาจะผ่านอุปสรรคเหล่านี้ไปได้อย่างไร ไปลุ้นและคอย
เอาใจช่วยพวกเขากันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

สำหรับเล่ม 4 และเล่ม 5 ซึ่งเป็นเล่มจบ รับรองว่าคุณผู้อ่าน
ไม่ต้องรอนานอย่างแน่นอนค่ะ

อรุณ

เมื่อไม่มีหวัง ย่อมไม่ผิดหวัง
เมื่อไม่มีรัก ย่อมไม่เจ็บปวด

ดิวอย่าง

เดินสุดทาง

หลับบองเงา ของเขียวซาลับหายไปในม่านฝน เส้นมู่ซิงยืนนิ่งอยู่
อีกพักหนึ่งแล้วจึงย้อนกลับไปที่เรือนของหลี่ซื่อ

ตกคำเส้นมู่ซิงคิดถึงเรื่องของเส้นเงินจนนอนไม่หลับ แต่ไม่กล้า
พลิกตัวเพราะเกรงว่าจะทำให้หลี่ซื่อที่นอนอยู่ด้านข้างสะดุ้งตื่น ได้แต่
นอนเหม่อลอย ตาค้างตลอดคืน ตอนที่ตื่นขึ้นมาในเช้าวันถัดไปก็รู้สึก
ปวดไปทั้งตัว

อิงเฟินเข้ามาช่วยเส้นมู่ซิงแต่งตัวและหาจิ้งหะขยิบตาให้

ช่วงที่หลี่ซื่อสูบควัน เส้นมู่ซิงก็พาอิงเฟินไปที่ห้องเล็กด้านหลัง
ในลานเล็ก

อิงเฟินพูดเสียงเบา “อาจารย์หมิ่นบอกว่าทราบแล้ว และจะหา
โอกาสทูลต่อฮ่องเต้เจ้าค่ะ”

เส้นมู่ซิงสบายใจขึ้นจึงถาม “รู้หรือไม่ว่าท่านพ่อป่วยเป็นโรคอะไร”

อิงเฟินลังเลเล็กน้อยก่อนตอบเสียงเบา “ว่ากันว่าเป็นโรคบิดเจ้าค่ะ”

เส้นมู่ซิงตกใจจนหน้าถอดสี นางขบริมฝีปากก้มหน้าครุ่นคิดอยู่
พักใหญ่ “เจ้าไปดูที่เรือนตระกูลเขียวที ถ้าคุณชายเขียวกลับมาแล้วให้ถาม

เขาว่าพอจะไปหาเจ้าหน้าที่เรือนจำคนที่เขียนรายงานได้หรือไม่ ขอให้เขาช่วยหาวิธีส่งยาเข้าไปให้ท่านพ่อหน่อย เป็นยาลูกกลอนได้ยิ่งดี เพราะโรคนี้จะรอช้าไม่ได้”

อิงเฟินรับคำ

ตอนบ่าย อิงเฟินอ้างว่าจะไปซื้อของเพื่อจะได้มีโอกาสออกนอกเรือน แล้วตรงไปเรือนตระกูลเซียว

คนที่รับนางเข้าไปคือเด็กหนุ่มคนที่สวมชุดจีบผ้าไหมลู้สีเขียวนกแก้ว ที่นางเจอตอนมากับเส้นมู่ซิงคราวก่อน และสาวใช้รุ่นเยาว์แปลกหน้าที่ยกน้ำชามาให้ อิงเฟินนั่งคอยอยู่ที่ห้องโถงอย่างสงบเสถียร และรับรู้ได้ว่ามีคนแอบมองตนอยู่

อิงเฟินจึงนั่งตัวตรงและทำสีหน้าให้สงบนิ่งมากกว่าเดิม สะใภ้สามเคยบอกไว้ว่า “แม้คนจะแพ้ แต่สงครามห้ามพ่ายศึก”¹

ไม่ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร เซียวซ่าที่สวมชุดสีเขียวขุนนางถึงปรากฏตัว

ทันทีที่เขาเห็นอิงเฟิน หัวคิ้วพริ้วไหวเข้ามาหา “เกิดเรื่องอะไรขึ้น” สีหน้าท่าทางวิตกกังวลอย่างยิ่ง

เมื่อนั้นอิงเฟินถึงค่อยรู้สึกโล่งใจ นางเอ่ยคำที่เส้นมู่ซิงฝากมาเสียงเบา

เซียวซ่ารับคำว่า “รู้แล้ว” จากนั้นก็ตะโกนเรียกเด็กหนุ่มคนเดิมให้เข้ามา “อวีเหลียง มาช่วยเปลี่ยนชุดให้ข้า”

เด็กหนุ่มที่ชื่ออวีเหลียงรับคำแล้วเดินไป

เซียวซ่าหันมาพูดกับอิงเฟิน “เจ้ากลับไปก่อน บอกว่าข้าจะจัดการให้เอง”

¹ เป็นสำนวน หมายถึง ไม่ว่าตัวเองจะแย่แค่ไหนก็ต้องพยายาม และอย่าให้คนอื่นดูถูกได้

อิงเฟินย่องตัวการวะเขา กล่าวขอบคุณก่อนเดินออกไป

ทันใดนั้นนางก็ได้ยินเสียงค่อนข้างเกียจคร้านของสตรีผู้หนึ่ง
ดังมาจากด้านหลัง “คุณชายเจ็ดยังไม่กินอะไรเลยก็จะออกไปอีกแล้วหรือ
เจ้าคะ”

อิงเฟินชะงักเท่า หันกลับไปมองอย่างรวดเร็ว

คนที่ถามเขียวช้ำเป็นสตรีสวมเสื้อสีเขียวหยาบ อายุประมาณ
สิบแปดสิบเก้าปี ผิวคล้ำเล็กน้อย คิ้วหนา เรือนร่างสูงเพรียวมีส่วนว่า
ส่วนโค้ง งดงามเย้ายวนประดุจเขียนสตรีเหาะเหินที่อยู่บนภาพจิตรกรรม
ฝาผนัง

ครั้งก่อนเป็นสตรีสง่างาม ครั้งนี้เป็นโฉมสะคราญ...หญิงงามอยู่
ข้างกายคุณชายเขียวเยอะเสียจริง อิงเฟินยิ้มและเดินออกจากเรือน
สกุลเขียวอย่างรวดเร็ว

อิงเฟินเดินเข้าไปในตรอก เห็นคนสองคนกำลังยืนอยู่กันอยู่ที่หน้า
ประตูใหญ่เรือนสกุลเลิ่น คนหนึ่งสวมชุดรัดกุมผ้าเนื้อหยาบสีดำดั่งเชียง
เขาเป็นคนเฝ้าประตูของเรือนสกุลเลิ่น ส่วนอีกคนสวมชุดรัดกุมผ้าเนื้อหยาบ
สีดำ ไม่ใช่คนของที่นี่ แต่กลับดูคุ้นตาอยู่หลายส่วน

นางกำลังจะเลี้ยวเข้าตรอกด้านข้างที่สงวนไว้เฉพาะเจ้าของเรือน
ทว่าเมื่อคนที่สวมชุดรัดกุมผ้าเนื้อหยาบสีดำเห็นนางจึงตะโกนว่า “แม่นางๆ
ข้าจำเจ้าได้ เจ้าคือสาวใช้ประจำตัวของคุณหนูตระกูลเลิ่น”

ทันทีที่คนเฝ้าประตูได้ยินก็วาดฝ่ามือตบผาดพร้อมพูดว่า “เจ้าอย่า
เรียกส่งเดช”

แต่คนที่สวมชุดรัดกุมผ้าเนื้อหยาบสีดำกลับถอยกลับไปสองก้าว
อย่างว่องไว รอดพ้นฝ่ามือของคนเฝ้าประตู และตรงเข้ามาหาอิงเฟิน
อย่างรวดเร็ว

อิงเพินมองใบหน้าหยาบกร้านเหมือนเปลือกส้มของเขาแล้วก็จำได้ทันที “เจ้า...เจ้าคือคนที่อยู่เรือนของลิ่วเหินยงไม่ใช่หรือ...”

คนผู้นั้นผงกศีรษะรัว พลางกล่าวยิ้มๆ ว่า “ความจำของแม่นางดีเหลือเกิน ข้าเป็นน้องของสามีลิ่วเหินยง ชื่อฉางสุ่ย”

“ท่านเป็นน้องชายของท่านอาจารย์ฉางรี” อิงเพินร้องออกมา “เหตุใดจึงไม่เหมือนกันเลยสักนิด”

ฉางสุ่ยหัวเราะเหะๆ “พอโตขึ้นข้าก็ออกไปตระเวนอยู่แถบชายแดน ไม่ได้กินดื่ยู่ดีที่เมืองหลวงเหมือนพี่ชายใหญ่ จึงโตมาแบบไม่สมบูรณ์นะ” พูดแล้วเขาก็หิรีตาลง

รอยยิ้มของอิงเพินเลือนหาย นางถอนหายใจเบาๆ

คนเฝ้าประตูเห็นแล้วก็ส่งยิ้มเจื่อนไปให้อิงเพิน “แม่นางอิงเพิน ข้าเข้าใจว่าคนผู้นี้...คิดไม่ถึงว่าเขาจะรู้จักกับแม่นางจริง ๆ”

อิงเพินมองการแต่งตัวแบบคนใช้แรงงานของฉางสุ่ยแล้วส่งยิ้มให้คนเฝ้าประตู “ทำให้ท่านอาต้องเป็นท่งแล้ว ข้ารู้จักเขา” นางพูดพลางหยิบเหรียญเงินสองสามเหรียญส่งให้คนเฝ้าประตู “ให้ท่านเอาไปซื้อสุราดื่มนะ”

คนเฝ้าประตูรับไปและเดินย้อนกลับไปประตูใหญ่

อิงเพินถามฉางสุ่ย “ท่านมาหาคุณหนูมีเรื่องอะไรหรือ”

ฉางสุ่ยมีท่าทางอึดอัดอย่างมาก

อิงเพินหัวเราะ “ท่านมีสิ่งใดก็พูดมาเถอะ เวลานี้คุณหนูของเราแต่งเข้าจวนตระกูลเหลียงของต้งหย่วนไหวแล้ว ไม่ได้กลับมาที่บ้านเดิมบ่อยๆ ครั้งนี้เป็นความบังเอิญ...”

ฉางสุ่ยได้ยินแล้วหน้าแดง พูดเสียงเบาราวกับงู “ข้ามาที่นี่เพื่อขอยืมเงิน ลิ่วเหินยง...ลิ่วเหินยงป่วย พวกเราขายเรือนไปแล้ว...เพราะ अबจนหนทางจึงต้องบากหน้ามาขอร้อง...” จู่ๆ เขาก็เงยหน้า “แม่นาง

อิงเฟิน จริงๆ นะ ข้าจะคืนเงินให้...ยามนี้ข้าไปรับงานคุ้มกันสินค้าที่ล่านัก
คุ้มภัย หนึ่งรอบได้เงินห้าตำลึง...ข้าจะต้องนำเงินมาคืนให้แน่ๆ...”

เวลานี้ตระกูลเลี่ยนกำลังตกต่ำเช่นกัน...อิงเฟินจึงกล่าวอย่างลำบากใจ
“เรื่องนี้ข้าไม่กล้าตัดสินใจเอง เอาอย่างนี้ ข้าจะไปสอบถามคุณหนูก่อน
แล้วค่อยมาตอบท่านนะ”

ฉางฮู่ได้ยินแล้วมีสีหน้าซาบซึ้งใจ เขายัดของขึ้นหนึ่งให้อิงเฟิน
“รบกวนบอกคุณหนูด้วยว่าข้าจะคอยอยู่ที่นี้”

อิงเฟินมองแล้วพบว่ามันเป็นปิ่นขัดเงาทำจากเงินหนึ่งอัน

นางรีบส่งคืนฉางฮู่ “ไม่ต้องๆ ยามท่านอาจารย์ฉางเอนยังอยู่
เขาดูแลพวกเราดีมาก”

“ข้า...ข้าไม่ค่อยมีของมีค่าอันใด นี่ถือเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ”

อิงเฟินต้องบอกปัดถึงสามรอบและให้เขากลับเรือนไปก่อน ส่วน
ตัวเองเข้าประตูไปหาเล่นมุซิง

เล่นมุซิงอยู่กับหลี่ซือที่เรือนหลัก

ทันทีที่อิงเฟินยอมเข้าไปในเรือนของหลี่ซือ นางล้มผัวได้ถึง
บรรยากาศภายในเรือนพักที่ไม่ได้ต่างจากตอนที่ออกไปมากนัก แม้อยู่
ท่ามกลางความกดดัน ทว่าสีหน้าของแต่ละคนดูมีความยินดี หรือนายท่าน
จะได้รับการปล่อยตัวออกมาแล้ว หญิงสาวครุ่นคิดพลางเร่งฝีเท้าเข้าไป
ในเรือนหลัก จนเห็นพวกเจิงเซียงกับหมิงเสียนยืนอยู่ใต้ชายคา

เมื่อเห็นอิงเฟิน พวกนางต่างทำมือเป็นสัญญาณว่า ‘เบาหน่อย’
อิงเฟินเข้าใจจึงหยุดอยู่ที่เดิม

หมิงเสียนเดินยิ้มหน้าบานเข้ามากระซิบ “ท่านอาจารย์โหวหยางกลับ
มาแล้ว”

ถึงอิงเฟินจะผิดหวัง แต่การที่อาจารย์โหวหยางกลับมาย่อมทำให้

สะใภ้สามมีคนช่วยคิดเพิ่มขึ้น นี่ถือเป็นเรื่องดี

นางยืนคอยอยู่ในลานนานมาก ทว่าไม่เห็นเส้นมูซึ่งออกมาเสียที หลังครุ่นคิดอิงเฟินก็ไปหาลั่วเหมย

“สะใภ้สามรู้สึกผิดต่อท่านอาจารย์ฉางเอนมาโดยตลอด หาก ลั่วเหมยยิงป่วยจริงๆ จะต้องให้ยืมเงินแน่”

ลั่วเหมยผงกศีรษะ “หรือไม่ก็ให้พวกบ่าวไปสืบข่าวก่อน ถ้าเป็น ความจริงค่อยให้ยืมก็ยังไม่สาย”

อิงเฟินเป็นคนใจร้อนจึงลุกขึ้นทันที “ข้าก็คิดเช่นนั้น ถ้าอย่างนั้น ข้าจะให้พวกบ่าวไปสืบข่าวมาก่อน”

หลี่ชื้อกับอาจารย์โหวหยางกำลังสนทนากันภายในเรือน โดยมี เส้นมูซึ่งยืนสำรวจอยู่ที่ด้านหลังของหลี่ชื้อ

“...ระหว่างทางได้ทราบเรื่องริบทรัพย์ จึงตั้งใจเดินทางให้ช้าลง พอทราบว่าท่านกลับมาที่เรือนจื่อเจิงจึงรีบกลับมาขอรับ” อาจารย์โหวหยาง เล่าถึงการเดินทางของตน

หลี่ชื้อเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเมืองหลวงให้อาจารย์โหวหยางฟังอย่าง ละเอียด

อาจารย์โหวหยางตั้งใจรับฟังและให้ข้อสรุปแบบเดียวกับเชียวซา “หากหาทางติดต่อกับนายท่านได้ก็ดี ตามหลักการแล้ว การค้นบ้านและ ยึดทรัพย์ หากไม่พบบันทึกสิ่งต้องห้ามอะไรก็น่าจะปล่อยตัวออกมา แต่ เหตุใดถึง...”

หลี่ชื้อคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ

แต่เส้นมูซึ่งกลับนึกถึงการแปรพักตร์ของหม่ากงกิง จึงกล่าวเสียง เกร่งเกรียด “ท่านอาจารย์โหวหยาง หากท่านพอไม่ได้ออกมา ผู้ใด จะได้รับผลประโยชน์สูงสุดหรือเจ้าคะ”

อาจารย์โหวหยางกับหลี่ชื้อชะงัก ทั้งคู่สับสนตากัน สีหน้าฉาวแว

ไม่สบายใจ

“รองเสนาบดีหูชิน จางหรงจื่อที่รักษาการสภาขุนนาง หรือจะเป็น หวังเซิ่งอวี่น”

อาจารย์โหวหยางเงียบไปนาน ก่อนกล่าวเสียงไม่ค่อยดีว่า “จาง-หรงจื่อ”

เล่นมุขขิงเล็กคิ้วเล็กน้อย

อาจารย์โหวหยางอธิบาย “การสอบขุนนางแบ่งบัณฑิตที่สอบได้เป็น ฝ่ายใต้กับฝ่ายเหนือ ด้วยเหตุนี้ขุนนางในราชสำนักจึงมีการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย นายท่านมาจากเจียงซู ย่อมต้องใกล้ชิดกับขุนนางทางใต้ของเจ้าเจียง หวังเซิ่งอวี่นมาจากเจียงซี ย่อมต้องใกล้ชิดกับขุนนางทางหวยซี สองฝ่าย สู้รบกันมาช้านาน หูชินอาศัยความเป็นตาเผ่าตกลา² เก็บเกี่ยวผลประโยชน์ จากสภาขุนนาง ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะเป็นขุนนางที่มีถิ่นฐานอยู่ทางใต้หรือ ขุนนางที่มีถิ่นฐานอยู่ทางเหนือ ล้วนไม่กล้ายกย่องตำแหน่งของอาจารย์เฒ่า ผู้นี้ ส่วนหวังเซิ่งอวี่นเป็นคนคร่ำครึ ไม่เคยเอาใจฮ่องเต้ ระยะนี้เขา แทะคอกับหม่ากกงเรื่องสุสานหลวง...ผู้ที่สามารถรับช่วงต่อจากนายท่านได้ และมีหวังมากที่สุดจึงเป็นจางหรงจื่อ”

เล่นมุขขิงกับหลี่ซือไม่ได้เอื่อยอะไร

“คนผู้นี้ไม่เพียงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับหม่ากกง ทั้งยังถือกำเนิด ในตระกูลผู้ดีที่มีชื่อเสียงในเซตเฉิงถึงแห่งเจ้าเจียง เป็นอันดับสอง รองจากตระกูลหมิ่นแห่งโจวซานที่เจียงหนาน...”

จากที่ได้ฟัง จางหรงจื่อผู้นี้ น่าจะทำข้อตกลงบางอย่างกับหม่ากกง สำเร็จแล้ว และต้องเป็นข้อตกลงที่ยั่วใจหม่ากกงมากกว่าเงินทอง... นี่เป็นเรื่องน่าปวดหัวที่สุด...แต่คำพูดนี้ไม่สามารถพูดต่อหน้าหลี่ซือได้

²อุปมาว่าเป็นนักฉวยโอกาส

เล่นมุขชิงย่นหัวคิว

“ถ้าไทเฮายังมีพระชนม์ชีพอยู่ก็ดี” อาจารย์โหวหยางอดถอนหายใจไม่ได้ “นายหญิงจะได้เข้าวังไปขอให้ไทเฮาทรงส่งชุดกันหนาวไปให้นายท่าน และคิดหาวิธีพบนายท่านสักครั้ง...สองเฮาองค์ปัจจุบันทรนถ่อแน่ อย่าว่าแต่จะเป่าลมข้างหมอนห้องเต๋เล่เลย เกรงว่าแค่ได้ยินว่านายหญิงขอเข้าเฝ้า ก็คงหาเหตุมาบอกปัด...”

หลี่ซื่ออับจนหนทางอย่างมาก “ข้ากลัวว่าการไม่อนุญาตให้เข้าพบนายท่านจะเป็นฝีมือของหม่ากงกงหรือได้เท่าจ้าง...ถ้าเป็นหม่ากงกงยังคุยได้ง่าย อย่างมากแค่ส่งเงินทองของมีค่าไปให้ หรือถ้าเป็นได้เท่าจ้างก็ยังคุยง่าย เพราะสามารถเข้าทางหม่ากงกงได้ ที่กลัวคือได้เท่าจ้างจะร่วมมือกับหม่ากงกง...เช่นนั้นคงรับมือไม่ง่ายแล้ว”

เล่นมุขตลกตะลึง อาจารย์โหวหยางผงกศีรษะแล้วถอนหายใจ
ครูนั่นต่างคนต่างคิด ทำให้ภายในห้องเจียบสนธิ

“ท่านอาจารย์โหวหยาง” เล่นมุขตามออกมา

อาจารย์โหวหยางหยุดทันควัน เมื่อเขาเห็นสายตาที่เล่นมุขส่งให้ ก็เข้าใจทันที ทั้งสองคนจึงเดินไปที่ห้องโถงของเรือนชั้นนอก

เล่นมุขเล่าเรื่องที่เล่นเงินป่วยกับเรื่องที่หม่ากงกงลอบทำลายเอกสารของเจ้าหน้าที่เรือนจำทั้งตามอำเภอใจ รวมไปถึงเรื่องที่เซียวซ่าต้องการพบอาจารย์หมิ่น และตัวนางขอให้เซียวซ่าช่วยติดต่อกับเจ้าหน้าที่เรือนจำให้อีกฝ่ายฟังทั้งหมด

อาจารย์โหวหยางมองหญิงสาว สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นตื่นตะลึง
“เป็นอะไรไปเจ้าคะ” เล่นมุขนิ่งขึ้นได้ นางคงไม่ได้ทำสิ่งที่ไม่สมควรลงไปใช่หรือไม่

อาจารย์โหวหยางยิ้มพลางส่ายศีรษะ “มิน่าเล่า นายท่านถึงเสียชีวิต

หากคุณหนูเป็นบุตรชายก็คงดี”

เล่นมุขชิงฝืนยิ้ม น่นลิ ถ้าตนเป็นบุตรชาย เล่นเงินย้อมไม่ต้องรับอนุ

“คุณหนูทำทุกอย่างได้ดีมาก” อาจารย์โหวหยางชื่นชม เขาหลังเลอยู่ครู่หนึ่ง “คุณหนู ขำมีความคิดหนึ่ง ไม่ทราบว่าจะสมควรพูดหรือไม่...”

ขอเพียงสามารถช่วยเล่นเงินออกมาได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดเล่นมุขชิงพร้อมทดลองทั้งสิ้น หญิงสาวรีบบอก “อาจารย์เป็นผู้รู้ใจของท่านพ่อเปรียบแล้วท่านก็เสมือนบิดาของข้า มีเรื่องใดท่านสั่งมาได้เลยเจ้าคะ”

ดวงตาของอาจารย์โหวหยางฉายแววชื่นชมนิดๆ ลักพักเขาจึงเอ่ย “พวกเรายังมีอีกวิธีหนึ่ง...คือไปขอร้องจางหฺร้นจ๊อ”

“ขอร้องจางหฺร้นจ๊อหรือ” เล่นมุขชิงงงัน “ขอร้องอย่างไรเจ้าคะ”

“ให้ท่านเขยออกหน้า” อาจารย์โหวหยางพูดเสียงเข้ม “คุณชายเส่อเกอร์ยังเด็กเกินไป มีแต่ต้องให้ท่านเขยออกหน้าไปขอร้องจางหฺร้นจ๊อถึงตอนนั้นต่อให้ต้องคุกเขาร้องให้พุ่มพ่าย ชู่ว่าจะตายจนหมดสภาพอย่างไรก็ได้ แต่ต้องอธิบายให้เขาฟังว่า ประการแรก นายท่านอายุมากแล้ว หลังถูกจองจำสภาพร่างกายย้อมไม่เหมือนเมื่อก่อน ต้องเป็นฝ่ายขออลาจากราชการเอง ประการสอง เวลานี้นายท่านกำลังประสบปัญหา มีเพียงขุนนางผู้ทรงคุณธรรมที่มีอำนาจเหล่านั่นที่ได้รับความเชื่อถือ หากเขาไม่ยอมออกหน้า ก็ขอให้ช่วยไปขอร้องได้ทำหาYangที่เป็นชาวเจ้อเจียงเหมือนเขา...”

ให้เหลียงจี้หมิ่นไปขอร้องหรือ ข้ายังต้องขอร้องอย่างสุดชีวิต และต้องถ่ายทอดความหมายทั้งสองสิ่งนี้ให้เหลียงจี้หมิ่นฟังอีกด้วยหรือ

ประการหนึ่ง เขาจะยอมตกลงหรือไม่ ประการสอง เขาจะยอมไ้ร้ายกายขนาดนั้นหรือไม่ อีกประการ ขณะที่เล่นเงินยังไม่ออกจากคุก เขาจะสามารถทำningเจยต่อหน้าสกุลเหลียงได้หรือไม่ เล่นมุขชิงไม่มีความ

มันใจเลย

“คุณหนูเกรงว่าชื่อเสียงของนายท่านจะเสียหายใช่หรือไม่” อาจารย์โอวหยางมองเส้นมูซิงที่สีหน้าตื่นตกใจจนไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร แล้วพูดยิ้มๆ ว่า “ไม่ได้อยู่ท่ามกลางหมู่คน ถึงตอนนั้นพวกเราไม่ต้องไปสนใจสิ่งใดหรอก”

“ข้าไม่ได้กลัวว่าท่านพ่อจะเสียชื่อเสียง” คำพูดบางคำเส้นมูซิงไม่สามารถพูดกับหลี่ซื่อ แต่กับคนที่เจนนัดอย่างอาจารย์โอวหยาง ถ้าไม่พูดจะยิ่งแย่นัก “ข้าเกรงว่าเหลียงจี้หมิ่นจะไม่ยอมแบกรับชื่อเสียงแต่ไม่ว่าอย่างไร ขอเพียงมีความหวังสักนิด ข้ายอมเอาเรื่องนี้ไปขอร้องเขา เพราะถ้าไม่ลองดูจะรู้ได้อย่างไร”

อาจารย์โอวหยางมองเส้นมูซิงด้วยความตกใจ หญิงสาวผงกศีรษะเล็กน้อย

ทันใดนั้นก็มียศคนเคาะประตู “ท่านอาจารย์โอวหยาง จั้วหยวนหมิ่นมาขอพบเจ้าค่ะ”

ทั้งสองคนชะงัก “รีบเชิญเข้ามา” อาจารย์โอวหยางบอกพลางออกไปต้อนรับ

ไม่นาน อาจารย์โอวหยางก็เดินเข้ามาในห้องโถงพร้อมอาจารย์หมิ่น ด้านหลังพวกเขามีเชียวซ่าที่มีกลิ่นสุราเต็มตัวเดินตามมาด้วย

อาจารย์หมิ่นแสดงท่าทางแปลกใจที่เห็นเส้นมูซิง ทว่าสีหน้าของเชียวซ่ากลับนิ่งสนิท

อาจารย์โอวหยางอธิบาย “คุณหนูกับข้ากำลังหารือกันเรื่องนายท่านขอรับ”

อาจารย์หมิ่นตอบรับว่า “อ้อ!” หายท่าทางกังขา

เส้นมูซิงคารวะอาจารย์หมิ่นและเชียวซ่า ทั้งสองตอบรับการคารวะแล้วแยกกันไปนั่ง

“สองวันนี้ต้องแต่งตัวเข้าไปที่สำนักราชบัณฑิตยสถาน มีรับสั่งให้ไปช่วยรวบรวมพงศาวดารท้องถิ่นในราชวงศ์ก่อน จึงไม่ได้พบฮ่องเต้เลย” อาจารย์หมื่นเปิดประตูพบภรรยาที่ “แต่ทางด้านซ้ายขวาเหมือนจะได้อะไรมาบ้าง” เขาพูดพลางหยิบกระดาษที่ม้วนจนงอแผ่นหนึ่งจากแขนเสื้อออกมาส่งให้อาจารย์โอวหยาง

อาจารย์โอวหยางเปิดอ่าน หัวคิ้วพลันขมวดเข้าหากัน เขาส่งกระดาษแผ่นนั้นให้เสียนมูซิง

เสียนมูซิงอ่านต่อ บนกระดาษมีอักษรเขียนไว้สี่ตัว ‘เรียกร้องถึงสวรรค์’

“บนกระดาษไม่ได้เขียนถึงโรคภัยไข้เจ็บของตน เพียงให้พวกเราคิดหาวิธีทูลสถานการณ์ของเขาให้ฮ่องเต้ทรงทราบ” เขียวซ่ากล่าวด้วยสีหน้านิ่งสนิท

ทุกคนที่อยู่ภายในห้องต่างผงกศีรษะเบาๆ สายตาของอาจารย์โอวหยางมองไปที่เสียนมูซิง

เสียนมูซิงครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งแล้วลุกขึ้นยืนกล่าวอย่างไม่ลังเลแม้แต่บ่อย “ข้าทราบแล้ว เรื่องนี้ข้าจะไปขอร้องทูลทันที”

อาจารย์หมื่นผงกศีรษะ เขียวซ่าหลุบสายตาลงเล็กน้อย

หลี่ซือทอดกายอยู่บนเตียงหลังฮั่นอย่างเกียจคร้าน ความรู้สึกดีจากยากวนฝูหรงเกายังคงหลงเหลืออยู่

นางถามเจิ้งเซียงเสียงอู้อี้ “ช่วงบ่ายคุณหนูทำอะไรได้บ้าง”

เจิ้งเซียงดิ่งสติก่อนจะยัมพลางตอบว่า “ออกไปเดินเล่นเจ้าค่ะ”

หลี่ซือรับคำว่า “อ้อ!” เสียงของนางยังเจืออาการมึนเมาสะลึมสะลือก่อนพูดต่อ “เหตุใดจึงไม่เห็นท่านอาจารย์โอวหยาง”

“อ้อ” เจิ้งเซียงผินยัม “ท่านอาจารย์โอวหยางหรือเจ้าค่ะ บ่าวอยู่ที่

เรือนชั้นในจึงไม่ได้สังเกต”

“เช่นนั้นเจ้าจึงไปถามดูว่าท่านอาจารย์โอวหยางกำลังทำอะไร”

เจิงเซียงรับคำแล้วเดินออกไป

หลี่ซือลืมตาที่ยังพร่าเลือน บนใบหน้ามีรอยยิ้มน้อยๆ แข็งค้าง
เหมือนตุ๊กตาไม้ที่ปราศจากชีวิตจิตใจ...

ยามสายวันหนึ่งตะวันจวนลาลับ คนจวนตระกูลเหลียงมารับเงินมู่ซิง ส่วน
หลี่ซือออกมาส่งบุตรสาวที่ประสูติด้วยตัวเอง

สิ่งแรกที่เส้นมู่ซิงทำหลังกลับถึงจวนตระกูลเหลียงคือให้คนไปตาม
เหลียงจี้หมิ่นกลับมาจากสวนของเงินยาจื่อ

ใจไปไม่ต้องไปถึงสองครั้งกว่าจะรับตัวเหลียงจี้หมิ่นกลับมาได้สำเร็จ
ดวงตาของเหลียงจี้หมิ่นนายแววภาคภูมิใจ “เรียกหาผู้มีฐานะอันใด
หรือ”

เส้นมู่ซิงยิ้ม “สวนของเงินยาจื่อจัดแต่งแล้วเป็นอย่างไรบ้าง”

ความภาคภูมิใจในดวงตาของเหลียงจี้หมิ่นทวีความเข้มข้นขึ้น
“ข้าเปลี่ยนเป็นประตูกิ่งไม้ และสร้างน้ำพุเล็กๆ ตรงภูเขา...”

เส้นมู่ซิงกลืนใจรับฟังความสำเร็จที่เขาได้รับ สุดท้ายจึงบอกว่า
“ดูท่าทางท่านพี่จะชื่นชอบสวนแห่งนั้นไม่น้อยเลยนะเจ้าคะ”

เหลียงจี้หมิ่นได้ยินแล้วก็นั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามนางทันที เขาพูดยิ้มๆ
“ใช้เงินแค่หกร้อยตำลึง นื่องหญิง ข้าคุยกับท่านยาแล้ว พวกเราสร้างสวน
แบบนี้บ้างดีกว่า ถึงตอนนั้นจะได้ไปพักที่สวนกันบ่อยๆ... เชิญสหาย
มาพักผ่อน ได้ขับกลอน วาดภาพ... เช่นนี้เจ้ากับโยวฮู่จะได้ไม่อด
ญาติพี่น้องก็จะได้อะไรตามปรารถนาร่วมกับสหายของข้าอย่างสบายใจ
ไม่ต้องพะวงถึงสายตาผู้อาวุโสในจวน...”

เส้นมู่ซิงยิ้มน้อยๆ พลังผกศัทระ “เรื่องนั้น คอยให้ท่านพ่อ

ออกมาก่อนค่อยคุยเถิดเจ้าคะ เวลานี้ผู้ใดจะมีแก่ใจมาจัดสวนกัน”

เหลียงจี้หมิ่นร้อง “อ้อ” ด้วยน้ำเสียงผิดหวัง

“จริงสิ” เลิ่นมู่ซิงยิ้ม “ท่านอาจารย์โอวหยางกลับมาแล้ว บอกว่ามีเรื่องอยากหารื้อกับท่าน”

“ท่านอาจารย์โอวหยางกลับมาแล้วหรือ” เหลียงจี้หมิ่นนินว่หน้า “กับคนแบบเขามีสิ่งใดน่าคุย ตอนตระกูลเลิ่นเกิดเรื่องเขาไปอยู่ที่ใด เวลาที่ท่านแม่ยายออกมาแล้ว เขาถึงเพิ่งแสดงตัว...ข้าว่าเจ้าควรเตือนท่านแม่ยายด้วยวาระวังจะถูกคนผู้นี้หลอก”

คิดไม่ถึงว่าเหลียงจี้หมิ่นจะมีทัศนคติเช่นนี้ต่ออาจารย์โอวหยาง หากเขากลับมา ก็ต้องถูกจองจำ ไม่อาจทำอะไรได้ แต่ถ้าไม่กลับ เขายังสามารถติดต่อกับบรรดาสหายนิกของเลิ่นเงินอยู่ข้างนอก และคิดหาวิธีช่วยเหลือเงินออกจากคุก...เลิ่นมู่ซิงคร้านที่จะคุยกับเหลียงจี้หมิ่นให้มากความ

เรื่องบางอย่าง ให้อาจารย์โอวหยางอธิบายกับเขาเองดีกว่า

“หากท่านพี่เป็นห่วง จะไปดูสักหน่อยหรือไม่”

เหลียงจี้หมิ่นหยุดคิดชั่วขณะหนึ่ง “ก็ดี ข้าควรไปเยี่ยมท่านแม่ยายเช่นกัน”

“จริงด้วย” เลิ่นมู่ซิงจึงมำ “หากท่านพ่อได้ออกมาเร็วๆ ก็ดี...การหาคนมาซ่อมแซมสวนในฤดูเหมันต์ที่หนาวจัดไม่ใช่เรื่องง่าย ทั้งงานยังดำเนินไปได้ช้า...ข้ามอบเงินของตัวเองให้ท่านแม่ไปแล้ว หากท่านแม่ตอบตกลงก็ดี แต่ถ้าไม่ตกลง เกรงว่าถึงตอนนั้นต้องคิดหาวิธีไปคุยกับท่านแม่อีก...”

เหลียงจี้หมิ่นผงกศีรษะ เห็นด้วยอย่างมาก

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอาจารย์โอวหยางคารมดีหรือคำบ่นของเลิ่นมู่ซิงได้ผล เหลียงจี้หมิ่นจึงรีบปากจะไปขอร้องได้เท่าจ้าง

เลิ่นมู่ซิงตื่นตันใจมาก หากบิดาออกมาได้ นางจะสร้างสวนให้ เหลียงจี้หมิ่นจริง ๆ

ผู้ใดจะรู้ว่าพอเหลียงจี้หมิ่นไป เขากลับไม่ยอมฟังคำเตือนของ อาจารย์โอวหยาง แค่พูดคุยสองสามประโยคก็ชักสับสนได้เท่าจ้าง เป็นเหตุให้ถูกไล่เท่าจ้างไล่ออกจากจวน ชายหนุ่มไม่คิดว่าวิธีการและการแสดงออกของตนมีปัญหา ตรงกันข้าม เขากลับเขียนกลอนแปะไว้ที่หน้าประตูจวนได้เท่าจ้างเป็นเชิงเสียดสีอีกด้วย

หลี่ซื่อไต้ยินแล้วถอนหายใจยาวเหยียด นางบอกบุตรสาวที่ถูกตนเรียกกลับมาที่บ้านเดิมว่า “จี้หมิ่นมันนิสัยแบบบัณฑิต เจ้าก็อย่าตำหนิเขาเลย การที่เขายอมปากหนักไปขอร้องได้เท่าจ้างนับเป็นเรื่องยากมากแล้ว”

ความวิตกกังวลของตนกลายเป็นจริง เลิ่นมู่ซิงไม่คิดเหมือนอย่าง หลี่ซื่อไต้ แต่ติดที่มารดาทำให้นางทำได้เพียงตอบรับคำเสียงเบาว่า “เจ้าคะ”

หลี่ซื่อไต้มพลางตบหลังมือของบุตรสาว “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดแม่จึงเลือกจี้หมิ่นเป็นชาย”

“ต้องเป็นเพราะเขานิสัยอ่อนโยน มีความรู้กว้างขวาง กตัญญู รู้คุณ...” เลิ่นมู่ซิงทวนคำที่หลี่ซื่อไต้เพียรรอกข้างหูนางเป็นประจำ

หลี่ซื่อไต้มพลางลั่นศีรษะ “เรื่องนี้ไม่ใช่สาเหตุหลัก”

เลิ่นมู่ซิงหันไปมองนาง

รอยยิ้มบนใบหน้าของหลี่ซื่อไต้ค่อย ๆ คลายลง สีหน้าฉายแววจริงจังมากขึ้นหลายส่วน “นิสัยอ่อนโยน กตัญญูรู้คุณ พูดกันให้ถึงแก่นคือนิสัยอ่อนแอ ชักช้า บุรุษประเภทนี้แม้จะไม่เอาไหนในเรื่องการงาน แต่กลับถูกสตรีเจ้าแผนการควบคุมได้ง่าย...”

เลิ่นมู่ซิงพูดไม่ออก

หลี่ซื่อมองหน้านางแล้วกล่าวต่อ “ความรู้กว้างขวางมีข้อดีคือพอมีความสามารถ...มุซิง เจ้าเคยบอกแม่ว่าอยากได้คู่ครองที่ดีต่อเจ้าอย่างสุดหัวใจ” หลี่ซื่อน้ำตาเริ่ม “แม่หาให้ได้ ได้แต่หาคนที่เจ้าจะสามารถควบคุมเขาอยู่ เพราะยอมดีกว่าให้เจ้าถูกผู้อื่นบงการ”

“ท่านแม่...”

เล่นมุซิงเพิ่งจะหลุดปากออกไปคำเดียว หลี่ซื่อก็โบกมือทำสีหน้าเคร่งขรึม “มุซิง เจ้าไม่ต้องพูดอะไร แม่รู้ดี คนอย่างเซียวซ่ารูปงามมองอาจเก่งทั้งบุนทั้งบุญ มีอารมณ์ขันมากน่าใจ...หากแม่เป็นสาวๆ แล้วได้พบเขาคงพอใจเช่นกัน...”

เล่นมุซิงปากอ้าตาค้าง

“แต่เจ้าเคยคิดหรือไม่ มุซิง คนมูทะลุแบบเขาจะใช้คนที่สามารถอยู่ร่วมกับสตรีได้หรือไม่”

สายตาของหลี่ซื่อทำให้เล่นมุซิงรู้สึกประดักประเดิดอย่างมาก “ท่านแม่ ข้าไม่เคย...”

“เจ้าไม่เคยคิด” หลี่ซื่อกล่าวตัดบทนาง “แม่เชื่อ แต่เซียวซ่าเล่าเขาเคยคิดหรือไม่”

ตรงไหนผมของเล่นมุซิงมีเหงื่อผุดซึมบางๆ นั่นสิ เซียวซ่าเคยคิดหรือไม่

เล่นมุซิงนึกถึงสายตาเย้ยหยิงของเซียวซ่าตอนอยู่บนทางเดินผ่านคิลาทะเลสาบใหญ่ในสวนดอกไม้ที่จวนตระกูลเล่น นึกถึงโทษที่ไร้เหตุผลของเขา นึกถึงทุกสิ่งที่เขาทำเพื่อสกุลเล่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน...

ใบหน้าของเล่นมุซิงเห่อร้อน เซียวซ่ายังเป็นแค่เด็กหนุ่มคนหนึ่ง ส่วนตัวนางก็เป็นแค่คนผ่านทาง...หรือจิตใต้สำนึกของนางจะยอมรับความกระตือรือร้นของเซียวซ่า จึงเลือกที่จะมองข้ามความแตกต่างของทั้งสองคนไป

“มุซิง ต่อให้เจ้าออกจากตระกูลเหลียง เจ้าก็เป็นคนที่เคยเป็นสะใภ้ตระกูลเหลียง ส่วนเขียวช้ายังเป็นแค่เด็กหนุ่ม เจ้าคิดหรือไม่ว่าคนตระกูลเขียวจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ผู้คนจะพูดถึงเขาอย่างไร สหายร่วมงานจะมองเขาแบบไหน หากมีสักวันที่เจ้ากลายเป็นอุปสรรคต่อหน้าที่การงาน เขาควรจะทำอย่างไร มุซิง บางครั้งเราก็ต้องทนเดียวดายมากกว่าเสียศักดิ์ศรีและกลายเป็นตัวตลก”

เส้นมุซิงพูดไม่ออกแม้แต่ประโยคเดียว

หลี่ซือถอนหายใจพลางลูบศีรษะเส้นมุซิงอย่างปรานี “เด็กดี แม่เข้าใจ...เข้าใจจริง ๆ เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะเดินหน้าต่อไปไม่ได้...เขาทำเพื่อเจ้ามามากแล้ว เจ้าอย่าทำร้ายเขาเลย ยังมีอนาคตที่สดใสรอเขาอยู่”

เส้นมุซิงก้มหน้า

“จงอยู่ร่วมกับจีหมิ่นด้วยดีเถิด” หลี่ซือน้ำเสียงเศร้าเสียใจ “สิ่งที่สตรีจะพึงพาได้อย่างแท้จริงคือบุตรธิดา หาใช่บุรุษ เจ้าวางใจได้ ท่านพ่อจะต้องไม่เป็นอะไร ท่านพ่อไม่มีวันล้มเพราะเรื่องพวกนี้ เขาจะต้องได้เห็นหลาน เจ้าจะต้องมีความสุขมากกว่าแม่...”

เส้นมุซิงผินย้ม “ท่านแม่สบายใจได้ ข้าทราบดีว่าควรทำอะไรเจ้าค่ะ”

หลี่ซื่อยังกำชับนางอย่างไม่วางใจ “หากมีปัญหาก็คุยกับจีหมิ่นดี ๆ อย่าหมองเมินใส่กัน สามภรรยาต้องคุยกันเยอะ ๆ ยิ่งคุยมาก ยิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไร เช่นนี้จึงจะอยู่ร่วมกันได้ด้วยดี”

เส้นมุซิงผงกศีรษะ

“แม่มีเรื่องต้องคุยกับอนุเฉิน สายป่านี่แล้ว เจ้ากลับไปเถิด” นี่เป็นครั้งแรกที่หลี่ซือ ‘ไล่’ เส้นมุซิง

ที่นางทำเช่นนั้นคงเป็นการทำร้ายจิตใจมารดาเกินไป เส้นมุซิงจากบ้านเดิมมาด้วยความรู้สึกสับสน

เมื่อเล่นมุขกลับไปถึงจวนตระกูลเหลียง เหลียงไย๋อยู่ตามนางอย่าง
ห่วงใย “นายหญิงเรียกท่านไปทำสิ่งใดหรือ”

เล่นมุขหัวเราะ “ไม่มีอะไร แค่เรียกเข้าไปคุยเฉยๆ”

เหลียงไย๋อยู่จึงเลิกชักไข่และเล่าเรื่องการเตรียมงานฉลองวันคล้าย
วันเกิดครบรอบเจ็ดสิบสองปีของสุหยินผู้เฒ่าเหลียงเสียงเจื้อยแจ้ว

“...ว่ากันว่าอายุเจ็ดสิบสาม แปดสิบสี่ พญายมไม่ต้องเชิญก็ไปเอง
ปีนี้ท่านย่าอายุเจ็ดสิบสองปี ไม่รู้ว่าหลังฉลองครั้งนี้จะมีครั้งต่อไปหรือไม่
ดังนั้นจึงต้องจัดให้ยิ่งใหญ่...เริ่มตั้งแต่วันที่สิบไปจนถึงวันที่สิบหก
เดือนเก้า เป็นงานเลี้ยงสายน้ำไหลจำนวนหกวัน...”

ตอนนี้อ้องเล่นมุขจึงตระหนักถึงความหลงลืมของตน “ไย๋อยู่
หากเจ้าไม่บอก ข้าก็ลืมเรื่องนี้ไปแล้วจริงๆ”

สีหน้าของเหลียงไย๋อยู่มีแต่ความจริงใจ “ครอบครัวของท่าน
เกิดเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้ ไหนเลยจะมีอารมณ์มาใส่ใจเรื่องพวกนี้ ข้า
ปักภาพโพธิสัตว์ดาราขาวไว้เป็นของขวัญให้ท่านย่าแทนเจ้าแล้ว แต่ท่าน
อย่าหลุดปากก็พอ”

เล่นมุขน้ำตาคลอ “ไย๋อยู่ เจ้าช่างดีต่อข้าจริงๆ”

เหลียงไย๋อยู่หัวเราะอารมณ์ดี “ท่านก็ดีต่อข้ามาก กลางดึก
ยังอุตส่าห์ลุกขึ้นมาทำขนมให้ข้ากิน”

นั่นเป็นเพราะตัวนางเองก็หิวเหมือนกันต่างหากเล่า...เล่นมุข
จับมือเหลียงไย๋อยู่ไว้ พูดยอะไรไม่ออกอยู่นาน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หลังไปทำความสะอาดศพสุหยินผู้เฒ่าเหลียง เล่นมุขพา
ลัวเหมยกับจู่จีไปที่ห้องเล็กด้านหลังที่ใช้เก็บสินเดิม

“...นับตั้งแต่ข้าแต่งงานมา นี่เป็นงานวันคล้ายวันเกิดครั้งแรกของ
สุหยินผู้เฒ่าเหลียง จะเสียมารยาทไม่ได้”

ลัว่หมยกับบุญจื้อของที่มีความหมายประเภท ‘มั่งมี ศรีสุข อายุยืน’ ออกมา มีของขนาดใหญ่อย่างฉากบังตาไปจนกระทั่งของขนาดเล็ก ๆ แค่วางหนึ่ง แต่ละชิ้นล้วนต้องนำมาวางให้เส้นมูซิงดูที่ลระรายการ ระหว่างที่เส้นมูซิงกำลังตาลายเลือกไม่ถูก อิงเพินก็เดินเข้ามาด้วยสีหน้า ทำทางไม่สบายใจ

“สะไ้สามกำลังทำสิ่งใ้ใอยูหรือเจ้าคะ” พุดแล้วอิงเพินก็ชี้มือไปที่ สวนถาดแบบทิวทัศน์³ กระจางหนึ่งที่อยูบนโต๊ะ “สิ่งนี้ดี มองไ้เก็ๆ เหมือน ผู้เฒ่าดาวอายุยืน⁴ เจ้าคะ”

เส้นมูซิงหัวเราะ “เจ้ามีสิ่งใ้ใก็ว่ามา พุดจาอ้อมค้อมเช่นนี้ไม่ใช่ นิสัยของเจ้าเลยนะอิงเพิน”

อิงเพินยิ้มเจื่อน “ไม่มีสิ่งใ้ใบดบังสะไ้สามได้เลยจริงๆ”

เส้นมูซิงมองนางยิ้มๆ

“คือ...นางขุ่ผู้นั้น...มาอีกแล้วเจ้าคะ” อิงเพินพุดพลางชำเลื่องมอง สีหน้าของเส้นมูซิง “บอกว่าอยากขอขมเงินยี่สิบตำลึง...”

เส้นมูซิงถอนหายใจ “เอาเงินให้เขาสองร้อยตำลึง”

อิงเพินไ้ยินแล้วรีบรับคำอย่างยินดี “เจ้าคะ”

เส้นมูซิงอดหยอกเย้านางไม่ได้ว่า “เจ้าคอยให้ข้าพุดคำนี้อยู่ละสิ”

อิงเพินหยอกล้อ “บารู้ว่าสะไ้สามไม่ใช่คนไ้จรัยใจตำเช่นนั้น”

“เช่นนั้นหรือ” เส้นมูซิงชำ “เจ้าบอกนางขุ่ผู้นั้นด้วยว่า อย่าไปฟัง

ลัว่เหนียงเสียทุกเรื่อง ให้เขาฟังข้า ย้ายไปอยู่กับหลินจั้นไ้ที่ถนนไปจื้อ ชั่วคราว จะได้ช่วยยกน้ำชารินน้ำ ดูผลงานจิปาตะ คอยให้ผ่านความ ยากลำบากนี้ไป ชีวิตก็จจะราบรื่น อย่าเก็บทุกอย่างเอามาไ้ใจ ผู้ใ้บั้ง

³ สวนถาดบอนไซที่จัดเป็นรูปแบบภูเขาและสายน้ำเหมือนภาพวาดทิวทัศน์ของจีน

⁴ เป็นกลุ่มเทพของจีนที่มีความหมายมงคล ประกอบไปด้วย พูซิง เทพแห่งอำนาจ และเกียรตยศ ลูซิง เทพแห่งโชคลาภและความมั่งคั่ง ไ้วซิง เทพผู้มีอายุยืน

“ไม่เคยมีช่วงเวลายากลำบาก”

อิงเฟินผงกัศรีระรัว รับคำแล้วเดินไป

ลั่วเหมยถอนหายใจ “ลั่วเหนียงคนนี้นิสัยแข็งแกร่งจริง ๆ”

“วางท่ามากจนเกินงาม” เลิ่นมุซิงพูดยิ้ม ๆ “เมื่อถึงเวลาที่ต้องรับน้ำใจจากผู้อื่นก็ควรรับ หากวันไหนตนมีความสามารถช่วยเหลือผู้อื่นแบบเดียวกัน จะไม่ยิ่งดีกว่าหรือ”

ลั่วเหมยกับจูจีฟ่งแล้วต่างผงกัศรีระ ตามองอิงเฟินที่กระหืดกระหอบแหวกม่านเข้ามา

จูจีหยอกเย้านาง “เหตุใดจึงกลับมาไวถึงเพียงนี้ หรือว่าหิบบเงินผิด”

อิงเฟินหน้าซีดเผือด นางส่ายหน้ามองเลิ่นมุซิงน้ำตาคลอหน่วยพูดไม่ออกสักคำเป็นเวลานาน

“เป็นอะไรไป” เลิ่นมุซิงก้าวออกไปแตะไหล่นาง “คงไม่ได้ให้เงินไปผิดหรอกนะ”

อิงเฟินร้องไห้โฮ “นายหญิง...นายหญิง...ตะ...ตายแล้วเจ้าค่ะ...”

อีกสามคนที่เหลือแข่งที่อดังหุนไก่ ทำให้ภายในห้องได้ยินเพียงเสียงร่ำไห้อย่างโศกเศร้าของอิงเฟินคนเดียว

เรือนผมสีขาของหลี่ซือหวีไว้อย่างเป็นระเบียบ โปกผ้าสีเขียวชนอีกาผืนใหญ่และประดับปิ่นทองสีอันบนศีรษะ สวมเสื้ออ่าวผ้าไหมขาวขนาดพอดีตัวกับกระโปรงผ้าไหมขาว ด้านนอกเป็นเสื้ออ่าวแขนกว้างสีแดงสด ใบหน้าบวมฉุยังมีเค้าความทุกข์ทรมานที่เกิดจากการดิ้นรนก่อนเสียชีวิต

เลิ่นมุซิงจับมือมารดา น้ำตาไม่ไหลแม้แต่หยดเดียว

วังมามาสีหน้าเศร้าสร้อยคุกเข่าอยู่หน้าเตียงหลัวฮั่น แววดาเลื่อนลอยพลางเล่าเหตุการณ์ตอนที่ตนพบหลี่ซือเป็นครั้งสุดท้ายด้วย

น้ำเสียงไม่ค่อยดีนัก “...เมื่อคืนนายหญิงเรียกบ่าวมา กำชับว่าให้ดูแล
คุณหนูให้ดี จากนั้นก็ให้คนยกเตียงหลัวฮั่นมาไว้ในห้อง บ่าวคิดว่า
นายหญิงสับสนบนเตียงหลังนี้ทุกวัน เข้าใจว่านางอยากสับสนตอน
กลางคืนอีก จึงไม่ได้ใส่ใจสั่งให้คนยกเตียงเข้ามา...ตอนใกล้รุ่งสาง
นายหญิงเรียกบ่าว บอกว่าอยากสับสนวัน ให้ไปเรียกเจิงเซียง...พอบ่าว
กลับมา ประตูลงดาลปิดสนิท เคาะอย่างไรก็ไม่เปิด บ่าวรู้สึกไม่สบายใจ
จึงตะโกนให้เจิงเซียงพังหน้าต่าง จึงเห็นนายหญิงขดตัวอยู่บนเตียงหลัวฮั่น
โดยที่แต่งตัวเต็มยศ...” ระหว่างที่พูดน้ำตาก็ไหลรินลงมา “ขาดเพียง
ต่างหูทองคำหนึ่ง”

เสียงร่ำไห้ปานจะขาดใจของอนุเจินดังมาจากข้างนอกประตู
“...นายหญิงของข้า เหตุใดท่านจึงจากไปเช่นนี้! ข้าจู้จู้ไปไหว้พระทุกวัน
ขอให้โพธิสัตว์คุ้มครองให้ท่านมีอายุยืนกว่าข้าสักหลายวัน...เหตุใดโพธิสัตว์
จึงไม่แลเห็น นายหญิงคนดีของข้า ท่านจะให้พวกเราใช้ชีวิตอยู่อย่างไร...”
“เรื่องนี่ยังมีผู้ใดรู้อีก” เสียงของเสี้ยนมู่ซิงเย็นเยือกดุจลมหนาว
นอกเรือน

วังมามาสาายหน้า “ไม่มีผู้ใดกล่าวพูดเจ้าค่ะ...”

“เปิดประตู” เสี้ยนมู่ซิงลุกขึ้นยืน “ถูระข้างนอกมีท่านอาจารย์
โอวหยาง แต่ในเรือนท่านคงต้องเป็นแม่งาน...เพื่อส่งนายหญิงเดินทาง
เป็นครั้งสุดท้าย”

วังมามาปิดหน้าร้องไห้ เสี้ยนมู่ซิงเปิดประตู

เสียงร้องไห้ของอนุเจินหยุดครู่หนึ่งก่อนดังขึ้นอีกครั้ง “...ผู้ใด
จะไปคาดคิด เมื่อคืนยังดี ๆ อยู่เลย ข้าส่งจี้กรังนกเข้าไปหนึ่งสาม ยังสั่ง
ข้าว่าคุณหนูเป็นคนดี ต่อไปหากมีสิ่งใดก็ให้ข้าหาหรือกับคุณหนู...ข้ายัง
บอกว่า นับตั้งแต่แต่งเข้าตระกูลมานายหญิงดูแลข้าทุกอย่าง ข้าต้องจดจำ
คำพูดของท่านอย่างแน่นนอน...” นางร่ำไห้พลางหุบบานประตู

เล่นมุขชิงกวาดตามองลั่วเหมย จูจี อิงเฟิน และหมิงเสียวที่ถูกเข้า
อยู่ได้ขายคาด้วยสายตาเยือกเย็น ถามเสียงเบา “เส่อเกอร์เล่า เหตุใด
จึงไม่เห็นเส่อเกอร์”

เจิงเซียงที่ยืนหน้าตึ้นอยู่ได้ขายคาหันไปมองอนุเงิน

อนุเงินลุกขึ้นยืนตรง นางเซ็ดน้ำตาพลาบมอมงสีหน้าเล่นมุขชิง
“ข้า...ข้าให้เขาอยู่ในห้องก่อนเจ้าค่ะ...”

เล่นมุขชิงมองนางด้วยสายตาสีกริ่ง รับคำว่า “อือ” เสียงเบา แล้ว
สั่งเจิงเซียง “ไป พาเส่อเกอร์มาเผ้าศพท่านแม่...หากเขาไม่ยอมก็ให้เขียน
จดหมายไปบอกนายท่านรองที่ไต้หวัน บอกว่าท่านแม่เสียชีวิตแล้ว ต้องการ
คนไว้ทุกข์นำทางวิญญาณ ขอให้ช่วยดูว่าพอจะมีพี่ชายคนใดตกตัญญูช่วย
จัดงานศพได้บ้าง”

อนุเงินหน้าซีด รีบบอก “ขอคุณหนูอย่าได้มีโทษะ ข้าเห็นว่า
เส่อเกอร์ร้องไห้จนเหนื่อยจึงให้เขาไปพักผ่อนที่ห้องเจ้าค่ะ...”

“แล้วเชิญท่านอาจารย์ไวยหยางเข้ามา” เล่นมุขชิงเมินคำพูดของ
อนุเงิน สั่งเจิงเซียงต่อ “เจ้าจงนับสิ่งของของนายหญิงต่อหน้าข้ากับเขา
เมื่อท่านพ่อแต่งงานใหม่ในภายหน้าจะได้ส่งมอบให้นายหญิงคนใหม่”

“คุณหนู” อนุเงินคุกเข่าลงตรงหน้าเล่นมุขชิง “ทั้งหมดเป็นเพราะ
ความเลอะเลือนของข้า...ข้าไปจะอุ้มเส่อเกอร์ออกมาเดี๋ยวนี้เจ้าค่ะ”

สีหน้าของเล่นมุขชิงเรียบสนิท พุดเสียงเบา “อนุเงิน เจ้ามาอยู่
ตระกูลเรานานถึงเพียงนี้ เหตุใดจึงยังเลอะเลือนอยู่อีก นิสนี้สมควร
แก้ไขได้แล้ว”

อนุเงินตะเกียกตะกายลุกขึ้นด้วยท่าทางน่าสมเพช “เจ้าค่ะ คุณหนู
พุดถูก ข้าจะเปลี่ยนนิสนี้แน่นอน” พุดพลาบรีบร้อนตรงไปยังห้องฝัง
ตะวันออกที่เส่อเกอร์อยู่

เชียวซ่าเดินตามหลังอาจารย์โหวหยางมาถึงหน้าประตูแขวนบุปผา เขาเห็นเส้นมู่ซิงที่ยืนอยู่ใต้ชายคาเรือนที่อยู่ไกลออกไป

แผ่นหลังของนางเหยียดตรง ดวงหน้าเล็กจ้อยขาวผ่องดุจหิมะ เชิดสูงชันเล็กน้อย ท่าทางเย่อหยิ่งตระหง่าน ขณะเหลือบมองอนุเงินที่พุดตัวรำให้ประหนึ่งดอกกลีษาวต้องหยาดพิรุณอยู่แทบเท้าของนาง

เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว เส้นมู่ซิงหันไปมองอย่างแซมซ้า สายตาของทั้งคู่สบประสานกัน

เชียวซ่าที่ยืนอยู่หน้าบันไดตรงประตูแขวนบุปผารู้สึกราวกับถูกฟ้าผ่า ดวงตาที่เคยใสกระจ่าง นัยน์ตาที่เคยเปล่งประกายสดใสตั้งแสงจันทร์อันคุ่นเค้นนั้น...บัดนี้เมื่อเขามองเข้าไปในแววตากลับสัมผัสถึงความอบอุ่นไม่ได้อีกต่อไปดุจสายลมเดือนสามพัดผ่าน

“มู่ซิง...” เขาหลุดสองคำนี้ออกมาเสียงแผ่วเบาราวเสียงยุง ราวกับได้ยินเสียงของเชียวซ่า เส้นมู่ซิงจึงยืมบางแล้วหันไปพูดกับอนุเงินสองสามประโยค ทำให้อนุเงินรีบตะกายลุกขึ้นตัวสั่นวิ่งออกไปทางประตูมุด้านตะวันออกจนแทบล้มลุกคลุกคลาน

“ดูท่าพวกเราคงไม่ต้องเป็นห่วงคุณหนูอีกแล้ว” อาจารย์โหวหยางเฝ้ามองเส้นมู่ซิงอย่างตั้งใจจึงไม่ได้ยินเสียงพึมพำของเชียวซ่า เขายืมพลางหันหน้ามา “เมื่อคนเราเจอปัญหาจะแสดงความกล้าและความเด็ดขาดออกมาได้มากกว่าปกติ”

“ไม่”

เชียวซ่าส่ายศีรษะ เขาไม่อยากให้นางเปลี่ยนไปเป็นแบบนั้น... ดวงตาที่สดใสค่อยๆ หม่นแสงลงตามกาลเวลา ใบหน้างดงามประหนึ่งบุปผาในฤดูวสันต์กำลังสิ้นสีส่นลงอย่างช้าๆ...กลายเป็นสตรีอีกคนที่เขาไม่รู้จัก...เมื่อมองย้อนกลับไป เขามองหาสตรีแสนซนที่เคยมองเขาด้วยแววตาเจ้าเล่ห์คนนั้นไม่พบอีกแล้ว...

เฟิงซื่อ นั่งอยู่หน้าเตียงเตาหลังใหญ่ติดหน้าต่าง นางมองผ่านราวกันหน้าต่างออกไปด้านนอก เห็นผู้คนเดินเข้าออกศาลบรรพชนสีขาว มีเสียงดนตรีดังแว่วมาอย่างต่อเนื่อง พลังถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง ก่อนหันไปคุยกับหวังเวินฮ่วยที่ยืนอยู่ข้างกาย “คิดไม่ถึงจริงๆ ขนาดนายท่านเล่นเราสูญเสียตำแหน่งขุนนางไปแล้ว งานศพของนายหญิงสิ้นเราจะมีผู้คนคลาคล่ำได้ถึงเพียงนี้ สมแล้วที่เป็นคนมีหน้ามีตาในสภาขุนนาง”

“จริงเจ้าคะ” หวังเวินฮ่วยยิ้มน้อยๆ พลังนึกถึงอาการทอดถอนใจของบิดาที่ตนได้ยินตอนกลับบ้านเดิมเมื่อวันก่อน “หลี่ซือตายได้จังหวะดีจริงๆ...”

เจียงซวงรู่ยกถ้วยยาแก้ “ท่านแม่ เรือนนี้อากาศเย็น และงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดของท่านย่าก็ต้องเริ่มจัดเตรียมแล้ว ไม่เช่นนั้นให้พี่สะใภ้ใหญ่พาท่านกลับไปก่อน ข้ากับไยวฮ่วยจะอยู่เฝ้าที่นี้เอง ดีหรือไม่เจ้าคะ”

เหลียงไยวฮ่วยที่อยู่ด้านข้างผงกศีรษะรัวๆ “จริงด้วย ท่านแม่ ที่นี้มีพี่ชายสาม พี่สะใภ้รอง กับข้า...พวกเราจะดูแลพี่สะใภ้สามให้เอง”

เฟิงซื่อคิดหนักอยู่พักหนึ่ง “ก็ดี แม่กับพี่สะใภ้ใหญ่ของพวกเราจะกลับกันก่อน ให้พวกเจ้าอยู่เฝ้าที่นี้ ดูว่าพอจะช่วยอะไรได้หรือไม่”

นางบอกกล่าววังมามาแล้วจึงพาหวังเวินฮ่วยกลับจวนตระกูลเหลียงเหลียงไยวฮ่วยนั่งอยู่ในเรือนลักพัก ญาติสตรีที่ทยอยมาร่วมงานศพก็ถูกจัดให้มาอยู่ที่นี่ ล้วนเป็นคนที่นางไม่รู้จัก

มีคนเห็นนางแล้วถาม “ท่านนี่คือคุณหนูของตระกูลใดหรือ ทำทางมีราศีดีจริงๆ”

เจียงซวงรู่โอภาปราศรัยกับพวกนางเป็นการช่วยตระกูลเส้นรับรองพวกนาง

เหลียงไยวฮ่วยหลบหลังเจียงซวงรู่ ทำทางกระชับกระสายอย่างมาก

แล้วจึงกระซิบ “พี่สะใภ้รอง ข้า...ข้าจะไปหาพี่สะใภ้สามนะ”

เสียงขลุ่ยร่ายลอบนางเสียงเบา “พี่สะใภ้สามของเจ้ากำลังลอบใจนายท่านเล่นอยู่ในห้อง เจ้าอย่าไปกวนใจนาง”

เสียงโยวสุ่ยหันกลับมารับคำ “เจ้าคะ” แล้วไปนั่งอยู่ที่มุมห้องคนเดียว

คนในห้องเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ทุกคนล้วนเป็นภรรยาขุนนางในเมืองหลวง ตามปกติจะพบเจอกันตามงานแต่งและงานศพ เมื่อได้มารวมตัวกันก็ต้องพูดคุยเรื่องนั้นเรื่องนี่กัน

ใครบางคนถอนหายใจ “ช่างตายผิดเวลาเสียจริง ๆ...หากเร็วกว่านี้สักสองสามวันย่อมได้มีพิธีฝังอย่างยิ่งใหญ่ในฐานะฮูหยินเก้ามั่งชั้นหนึ่ง⁵ ข้าอีกสักสองสามวัน นายท่านเล่นได้ออกจากคุก สามภรรยาจะได้พบหน้ากัน...อาภัพจริง ๆ”

เวลานี้เงินไม่มีตำแหน่งทางราชการ ทุกคนจึงเรียกเขาว่า “นายท่านเล่น”

“แล้วผู้ใดบอกว่าไม่จริงเล่า...” สตรีออกรื้อเรื่องที่สนทนากับหลี่ซื่อป๋นเงิมน่า “คนแก่งากชาญฉลาดขนาดนั้น ถึงยามแก่ตัวกลับไม่มีบุตรชายที่โตเป็นหนุ่มแล้วสักคน”

ทุกคนต่างวิพากษ์วิจารณ์ประวัติของเล่นเงินกับภรรยา

ใครบางคนพูดเสียงเบา “พวกท่านว่า นายท่านเล่นจะเป็นภรรยาตะวันออกโผล่ขึ้นอีกครั้ง⁶ ได้หรือไม่ จะว่าไป เขาก็เจอเรื่องทำนองนี้ไม่ใช่แค่ครั้งหรือสองครั้งแล้ว”

“ข้าว่าเรื่องนี้คงยาก” ใครบางคนพูดว่า “คนอายุมากขนาดนี้ต้องมา

⁵ เป็นบรรดาศักดิ์ชั้นสูงที่ราชวงศ์ชิงพระราชทานให้แก่ภรรยาเอกของขุนนางผู้ใหญ่ที่มีความดีความชอบต่อบ้านเมืองอย่างมาก

⁶ เป็นสำนวน หมายถึง หวนกลับมาเป็นใหญ่อีกครั้ง

ติดคุก ภรรยายังมาตายอีก...แค่ไม่เจ็บไม่ป่วยก็ถือว่าโชคดีแล้ว”

อีกคนพูดว่า “ข้าว่าเป็นไปได้ ไม่เช่นนั้นเหตุใดจนถึงวันนี้แล้ว
ช่องเตี้ยยังไม่ทรงตัดสินโทษอีก”

ใครอีกคนเสริมว่า “พวกท่านเห็นสตรีออกเรือนคนที่อยู่ข้างกาย
คุณชายน้อยของพวกเขาหรือไม่ ว่ากันว่านางเป็นอนุของนายท่านเส้น
เขาพูดกันว่าตัวนายท่านเส้นคนนี้ไม่เลว...ถ้าไม่ใช่เพราะไม่มีทายาท เขา
คงไม่รับอนุคนนี้เข้ามา”

“มีผู้ใดทราบหรือไม่ว่าเวลานี้ใครดูแลเรือน” มีสักคนถาม

“ท่านจะถามเรื่องนี้ไปเพื่อสิ่งใด คงไม่ใช่เกรงว่านายท่านเส้นจะ
เลอะเลือนถึงขั้นให้อนุดูแลเรือนกระมัง”

“ไม่ใช่ๆ” คนถามบอก “พวกท่านก็รู้ว่าข้ามีอาหญิงคนหนึ่ง ปีนี้
อายุสามสิบ ไม่เคยผ่านการแต่งงาน หากมีวาสนา ข้าแค่อยากช่วย
นายท่านเส้นเชื่อมด้ายแดงเท่านั้น”

“ท่านคงไม่ได้หมายความว่าหญิงที่ผ่านการหมั้นหมายมาสามครั้ง
ทำบุรุษเสียชีวิตมาสามคน มีดวงพิฆาตสามคนนั้นใช่หรือไม่ หากจะยกให้
นายท่านเส้นคงไม่ดีกระมัง”

“ท่านไปได้ยินผู้ใดพูดจาเลอะเทอะมากนัก นั่นเป็นเรื่องที่กุขึ้นมา...”

เหลียงโย่วสู่มองเหล่าสตรีออกเรือนที่เถียงกันหน้าดำหน้าแดง
แล้วเดินออกจากห้องเสียบๆ ก่อนจะออกไปนั่งยองตรงต้นไม้ข้างเรือนพัก
นั่งๆ

เส้นมุขชิงวางขามยาในมือลง แล้วส่งน้ำเปลา่ถ้วยหนึ่งให้เส้นเงินล้างปาก

“ท่านอาจารย์โอวหยางไปขอให้อาจารย์หมิ่นดูฤกษ์วัน ได้วันเปิด
หน้าดินเพื่อฝังศพเป็นวันที่สิบแปดเดือนเก่า...”

เส้นเงินเอนกายลงนอนบนเตียงอย่างเชื่องซึม เส้นผมที่เดิม

ด่าขลับเปลี่ยนเป็นสีขาวทั้งหมด ตอนที่ไดยินเสียงของเส้นมูซิง สีหน้าเขาดูเลือนลอยอย่างมาก

เส้นมูซิงเห็นท่าทางเหม่อลอยนั้นก็อดที่จะถอนหายใจเบา ๆ ออกมาเอือกหนึ่งไม่ได้

ราชโองการปล่อยตัวถูกส่งลงมาในวันรุ่งขึ้นหลังจากที่หลี่ซื่อเสียวชีวิตตอนแรกอาจารย์โหวหยางตั้งใจจะไปปรับพร้อมเหลียงจี้หมิ่น แต่เส้นมูซิงห้ามไว้ ‘เขาพูดจาไม่เป็น ระวังจะเพลอหลุดอะไรที่ไม่เหมาะสมเจ้าคะ’

เหลียงจี้หมิ่นไดยินแล้วแสดงสีหน้าไม่พอใจ ทว่าเส้นมูซิงหันไปสั่งอนุเงินให้ตัดชุดผ้าปานสำหรับใช้ในงานศพของหลี่ซื่อก่อน

อาจารย์โหวหยางนึกถึงวาจาล่วงเกินที่เหลียงจี้หมิ่นไปก่อเรื่องไว้ที่จวนจางหฺร่นจื่อแล้วก็ไม่ตั้งต้น พาไปรับใช้สองคนไปปรับเส้นเงิน

ถึงจะติดคุกอยู่หลายเดือนจนซูบผอม เนื้อตัวมอมแมมไม่เหลือเค้าเดิม แต่เส้นเงินยังมีสีหน้าสดใส ประโยคแรกที่เขาเอ่ยหลังขึ้นรถม้าคือชื่นชมเรื่องการบริพัตร ‘ตายเพื่อให้ได้เกิดใหม่...ทั้งกลยุทธ์ดีและกล้าหาญยิ่งนัก’

แต่อาจารย์โหวหยางกลับเป็นห่วงเรื่องสุขภาพของเขา ‘นายท่านไม่เป็นไรหรือขอรับ’

เส้นเงินยิ้มน้อย ๆ ‘ข้าจะเป็นอะไรได้’

เมื่อนั้นอาจารย์โหวหยางถึงเพิ่งรู้ว่า ‘การล้มป่วย’ ทั้งหมดเป็นแค่ข้ออ้างของเส้นเงิน แต่พอคิดถึงการตายของหลี่ซื่อ...ก็ทำให้เขากลับว่าเส้นเงินจะสอบถามเรื่องที่เรื้อน จึงรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนาด้วยการชื่นชมเชียวชาญกใหญ่

เส้นเงินฟังจบแล้วนิ้วนัยเล็กน้อย ‘เขาเป็นคนซานซีหรือ’

อาจารย์โหวหยางผงกศีรษะ

เล่นเงินอดถอนหายใจไม่ได้ ‘คิดไม่ถึงว่าแค่เทียบนามแผ่นเดียวจะสามารถผูกวาสนาได้เช่นนี้’ จากนั้นถามถึงเหลียงจี้หมิ่น ‘ระยะนี้เขากำลังทำสิ่งใดหรือ’

อาจารย์โหวหยางพยายามถ่วงเวลาอย่างเต็มที่ด้วยการเล่าเรื่องจุกจิกในชีวิตประจำวันของเหลียงจี้หมิ่นเป็นกระบวนงู สดท้ายเมื่อไม่มีเรื่องให้เล่าถึงได้เล่าเรื่องที่เหลียงจี้หมิ่นไปช่วยเงินยาจ้อจัดแต่งงาน

เล่นเงินขบริมฝีปาก สดท้ายแค้น ‘เฮอะ!’ เสียงเย็นออกมาคำหนึ่ง ‘เป็นเด็กหนุ่มที่ไม่เอาไหนจริง ๆ’

อาจารย์โหวหยางนึกถึงความหมองเมืนที่เล่นมุขมีต่อเหลียงจี้หมิ่น แล้วก็นึกถึงท่าทางคุณชายผู้สูงส่งไม่ข้องเกี่ยวกับทางโลกของเหลียงจี้หมิ่น ทำให้อดขำไม่ได้ ‘ท่านเขยเป็นบัณฑิต ไหนเลยจะคิดลึกซึ้งถึงเพียงนั้น’

เล่นเงินตั้งท่าจะพูดแต่ก็หยุด สดท้ายเขาอดถอนหายใจออกมาไม่ได้ ‘ไม่รู้ว่าจะเรียนตำราไปถึงไหน...ของหายากจึงมีค่า ในเมื่อเคยจัดสวนให้จิ้นอ่องจนได้รับค่าชมจากฮ่องเต้แล้ว เหตุใดจึงต้องไปทำให้เงินยาจ้ออีกแห่งหนึ่ง...ดูท่าเขาจะเหมาะกับการเป็นขุนนางขุนที่ใช้ชีวิตเอื้อระเหยอยู่ในสำนักราชบัณฑิตฮั่นหลินจริง ๆ’

‘นายหญิง...’ อาจารย์โหวหยางรีบกลืนประโยค ‘ตอนที่มิชีวิตอยู่’ กลับลงไปด้วยรวดเร็ว ‘ไม่ได้ปรารถนาให้ท่านเขยเป็นขุนนางใหญ่’

เล่นเงินถอนหายใจ ‘นางไว้ผมยาวแต่ประสบการณ์น้อย’ หากไม่ได้เป็นขุนนางใหญ่ การมีชีวิตอยู่จะมีความหมายอะไร

ประสบการณ์น้อยริ ถึงประสบการณ์จะน้อย แต่กลับสามารถคิดหาวิธีไล่ต้อนคนในช่วงที่เหล่านักรบถูกมัดมือมัดเท้าได้ไม่ใช่หรือ

อาจารย์โหวหยางคิด แต่ไม่กล้ารับคำ เพราะเกรงว่าตนจะหลุดพูด

⁷ เป็นสำนวน หมายถึง ผู้หญิงที่มีวิสัยทัศน์คับแคบ ความคิดเรียบง่ายผิวเผิน

คำที่ทำให้เส้นเงินนี้สงสัย

ตอนที่ไต้ยินว่าเซียวซ่าเล่นงานหม่ากงอย่างไร และหม่ากงงแปรพัคตร์แบบใด รอยยิ้มเย็นชาที่ปรากฏขึ้นที่มุมปากของเส้นเงิน สีหน้าแสดงความพึงพอใจ ไทน์เลยจะมีท่าทางอย่างคนที่เพิ่งถูกปล่อยตัวออกจากคุก

ทว่าจังหวะที่เขาเห็นธงไวท์ทูกซ์สีขาวที่แขวนอยู่หน้าประตูก็เกิดชวนเซขึ้นมาทันที หากอาจารย์โอวหยางไม่มีมือไวตาไว เส้นเงินคงแข่งขาอ่อนแรงทรุดลงไปคุกเข่าที่หน้าประตูเป็นแน่

‘ใคร ผู้ใด...’

อาจารย์โอวหยางต้องใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดเพื่อพยุงเส้นเงินไว้ระหว่างที่เขากำลังคิดว่าจะตอบคำถามนี้อย่างไร บ่าวรับใช้ที่เพิ่งมาใหม่คนหนึ่งก็มัดเอวด้วยผ้าสีขาวเดินผ่านหน้าประตูมาพอดี

พอเห็นอาจารย์โอวหยางกำลังประคองคนที่เนื้อตัวมอมแมมคนหนึ่ง บ่าวรับใช้ก็วิ่งเข้ามาประจบเอาใจ นายท่านกลับมาแล้ว นายหญิงที่กระเรียนไปทิศประจิม^๘ ในเรือนไร่คนคอยดูแลแล้วขอรับ...

เส้นเงินหันไปมองอาจารย์โอวหยาง

อาจารย์โอวหยางก้มศีรษะรับคำเสียงเบา ‘ขอรับ’ จากนั้นแขนของเขาก็ต้องรับน้ำหนักมากขึ้นเนื่องจากเส้นเงินกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

คิดมาถึงตรงนี้ดวงตาของเส้นมุซิงแดงเรื่อแล้วพูดเสียงเบา “อนุจินกับเสอเกอร์คอยอยู่ด้านนอก ท่านพ่ออยากพบพวกเขาหรือไม่เจ้าคะ”

เส้นเงินมองนางเนิ่นนานก่อนรับคำว่า “อ้อ” เหมือนเขาเพิ่งจะเข้าใจคำพูดของเส้นมุซิง น้ำเสียงจึงเคร่งเครียด “มะ...ไม่ต้อง”

^๘เป็นสำนวน หมายถึง ผู้มีบุญบารมี บุญญาธิการสูง เมื่อถึงแก่กรรมลงก็จะนั่งกระเรียนโอบบินสู่สวรรค์ ตามความเชื่อของชาวจีนนักเรียนเป็นสัตว์มงคลและเป็นสัตว์ประจำกายของเทพยดา

“ท่านอาจารย์โอวหยางกับอาจารย์หมิ่นเล่า ท่านพ่อต้องการพบพวกเขาหรือไม่”

เสิ่นเจินไม่ตอบ ผ่านไปพักใหญ่ จู่ๆ เขาก็ถาม “หีบเครื่องเคลือบลงยาใบนั้น ใส่ลงไปแล้วหรือไม่”

หีบใบนั้นที่เขาพูดถึง แท้จริงแล้วเป็นหีบเครื่องประติณโคมที่หลี่ซื่อรักมากที่สุด พื้นเป็นสีฟ้าน้ำแข็ง เหนือลายพีชน้ำสีทองฝังดอกอวี่หลันที่ทำมาจากงาช้างดอกหนึ่ง ส่วนหีบเครื่องประดับศีรษะที่ใช้บรรจุปิ่นซึ่งเป็นสินเดิมของหลี่ซื่อ ไม่รู้ว่าถูกยึดไปตอนรับทรัพย์หรือหลี่ซื่อซ่อนไว้ที่ใด เพราะหาเท่าไรก็หาไม่พบ

ทว่าเสิ่นมู่ชิงกลับผงกศีรษะ “ใส่ลงไปแล้วเจ้าคะ ข้านำของท่านแม่ขึ้นขอบใส่ลงไปแล้ว”

เสิ่นเจินมีสีหน้าโล่งใจ “นางเคยบอกว่าจะเก็บของชิ้นนั้นไว้ให้เป็นสินเดิมของเจ้าเพื่อส่งต่อให้รุ่นต่อไป แต่พ่อคิดว่าชาตินี้นางไม่เคยมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง และไม่เคยแย่งชิงสิ่งใดเพื่อตนเอง...ครั้งนี้เจ้าก็จงตอบแทนมารดาด้วยการให้นำสิ่งที่ขึ้นขอบติดตัวไปเถอะ...”

เสิ่นมู่ชิงพยายามฝืนกลืน แต่น้ำตายังคงไหลริน

ดวงตาของเสิ่นเจินเลื่อนลอย มองไม่เห็นภาพเบื้องหน้า เพราะเขากำลังจมจ่อมอยู่ในโลกของตน

“สมัยแม่เจ้ายังสาว นางเป็นคนรักสวยรักงามมาก พ่อยังจำได้ นางเคยปลูกดอกเฟื่องเซียนในลานเรือน แล้วเก็บมาให้พ่อคั้นเป็นน้ำ ตอนนั้นพ่ออยากอ่านตำราจึงไม่สนใจ นางจึงรู้โอ้ตะของพ่อ...พ่อวิ่งไปหาท่านพ่อตา บอกว่าจะไม่แต่งงานกับสตรีร้ายกาจเช่นนี้ พ่อจะหย่านางเพื่อไปแต่งงานกับสตรีที่มีนิสัยอ่อนโยนสมเป็นกุลสตรี...”

เสิ่นเจินอมยิ้มมุมปาก น้ำเสียงค่อยๆ เบาลงเนื่องจากยาที่เพิ่งดื่มเริ่มออกฤทธิ์ ทำให้เขาล่วงเข้าสู่ห้วงนิทรแห่งความทรงจำ

เส้นมู่ซิงเดินออกจากห้องนอนของเส้นเงิน เห็นดวงตาที่เต็มไปด้วย
ความหวังโยของเชียวซ่า จึงหลบสายตาอย่างแนบเนียน

แวตตาของเชียวซ่ามืดครึ้ม เพราะหลังจากนายหญิงเสียชีวิต
เส้นมู่ซิงก็ไม่ยอมพุดคุยกับเขาตามลำพังอีกเลย ซ้ำเวลาเจอกันมักจะวางตัว
รักษามารยาท ไม่สนิทสนมเหมือนเมื่อก่อน

“นายท่านเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ” อนุเงินอุ้มเสื้อเกอร์เข้ามา “ท่าน
ได้บอกอะไรหรือไม่”

เส้นมู่ซิงเห็นสีหน้าผิดหวังของเชียวซ่า และเห็นใบหน้าหล่อเหลา
ของเขาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นแข็งกระด้างมากขึ้น ทำให้นางรู้สึกผิดอย่างมาก...

“ไม่ ท่านพ่อไม่ได้พูดอะไรเลย” เส้นมู่ซิงตอบคำถามของอนุเงิน
แบบคนเหม่อลอย “ท่านแค่อารมณ์ไม่ค่อยแจ่มใส อยากพักผ่อน”

สีหน้าอนุเงินเปลี่ยนไปเล็กน้อย นางแค้นยืมผีตเพื่อนออกมา
“ถ้าเช่นนั้น...ข้าจะอุ้มเสื้อเกอร์กลับไปก่อนนะเจ้าคะ วันนี้ข้าไว้ทุกข์นำทาง
วิญญาณ...”

เส้นมู่ซิงรู้ว่าหลังจากท่านแม่เสียชีวิต สิ่งเดียวที่อนุเงินนาง
จะยึดไว้ในมือได้คือบุตรชายที่ได้รับการเลี้ยงดูอยู่ภายใต้ชื่อของหลี่ซือ
คนนี้...หากต่อไปบุตรชายไม่สนิทสนมกับนาง แล้วเส้นเงินแต่งงานใหม่
แค่คิดก็รู้แล้วว่าชีวิตของนางจะเป็นอย่างไร

เมื่อมองดวงตาสีเข้มของเสื้อเกอร์ เส้นมู่ซิงปลื้มใจอ่อนโยน เพราะ
ในการต่อสู้ของผู้ใหญ่ เด็กคือผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด

“สองวันนี้ขอให้อนุเงินดูแลเสื้อเกอร์ให้ดี”

อนุเงินได้ยินแล้วสีหน้าดีขึ้น นางผงกศีรษะรัวๆ “คุณหนูโปรด
วางใจ ข้าจะดูแลเสื้อเกอร์เป็นอย่างดีเจ้าคะ”

หลังส่งอนุเงินกับเสื้อเกอร์จากไป อาจารย์หมิ่นขึ้นไปที่ห้องนอน
เส้นมู่ซิงสายศีรษะ “ยังเหมือนเดิมเจ้าคะ ไม่ว่าจะถามอะไร

ก็ไม่สนใจ คิดถึงแต่เรื่องในอดีต...”

อาจารย์หมิ่น อาจารย์โอวหยาง และเซียวซ่าที่อยู่ในห้องต่าง
ถอนหายใจเบาๆ

ขณะที่ทุกคนกำลังพูดไม่ออก เหลียงจี้หมิ่นก็เดินเข้ามาโค้งคำนับ
อาจารย์หมิ่นและกล่าวถ้อยคำตามมารยาท “ต้องรบกวนอาจารย์หมิ่นแล้ว”

อาจารย์หมิ่นยิ้มแล้วตอบรับการคารวะของเขา

เหลียงจี้หมิ่นคารวะเซียวซ่าอีกครั้ง แต่กลับพบว่าเซียวซ่าไปยืนพิง
กรอบหน้าต่างและหันหลังให้ตน เหมือนนอกหน้าต่างมีเรื่องน่าสนใจ
เป็นพิเศษจึงดึงดูดความสนใจทั้งหมดของเขาไปที่นั่น ถึงขั้นเฝ้าเรื่องที่
เกิดขึ้นภายในห้องทั้งหมด

ก็แค่คนป่าเถื่อนที่มีพื้นเพเป็นพวกพ่อค้าคนหนึ่ง เหลียงจี้หมิ่น
ลอบถอนหายใจ รู้สึกดีที่ไม่ต้องคารวะคนผู้นี้

เขายิ้มบางๆ แสร้งทำเป็นมองไม่เห็นท่าทางของเซียวซ่า หันไป
กล่าวกับอาจารย์โอวหยาง “ใต้เท้าหวังกับใต้เท้าหมากันแล้ว ท่านว่าต้อง
ให้ท่านพ่อตาออกไปต้อนรับหรือไม่”

อาจารย์โอวหยางพูดน้ำเสียงเคร่งขรึม “สุขภาพของนายท่านไม่ดี
ข้าว่าปล่อยผ่านไปก่อนเถอะ”

เหลียงจี้หมิ่นลั้งเล “ทำเช่นนั้นเกรงว่าจะไม่ดีกระมัง”

อาจารย์หมิ่นครุ่นคิดครู่หนึ่ง “ไม่ออกไปต้อนรับย่อมไม่เป็นการ
ดีจริงๆ แต่ถ้าออกไปอาจเป็นผลเสียมากกว่า ข้าว่าให้ข้ากับอาจารย์
โอวหยางออกไป ถึงตอนนั้นค่อยรับมือไปตามสถานการณ์ดีกว่า”

อาจารย์โอวหยางคิดทบทวนเล็กน้อย “ก็ดี ข้าจะเป็นตัวแทน
ของนายท่านออกไปต้อนรับเอง”

เหลียงจี้หมิ่นเห็นอาจารย์โอวหยางกับอาจารย์หมิ่นเดินตามกัน
ออกไป เขาลังเลครู่หนึ่งแล้วจึงหันมาบอกเลิ่นมู่ซิง “ข้าจะไปดูด้วย”

กล่าวจกก็ไม่คอยให้เล่นมุขชิงตอบ เร่งฝีเท้าเดินออกไป

มือของเซียวซ่าที่ไพล่อยู่ด้านหลังกำหัดแน่น “เจ้าเตรียมจะทำอะไร”

เขาเอ่ยเสียงเย็นจนเล่นมุขชิงสะดุ้ง นางกล่าวเสียงงุนงง “อะไร”

เซียวซ่าหันมา สีหน้าเย็นยะเยือกอย่างที่สุด “เฟิงหวั่นชิงคนนั้น เจ้าเตรียมจะทำอะไร”

เล่นมุขชิงไม่เข้าใจ “ท่านรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร”

“กระดาศไม่อาจห่อไฟ” น้ำเสียงเซียวซ่าทุ้มต่ำจนจับความรู้สึกไม่ออก “อย่ามาทำอ้อมค้อมกับข้า เวลานี้นายหญิงไม่อยู่แล้ว เจ้ายังมีสิ่งใดต้องกังวลอีก”

เล่นมุขชิงย่นหัวคิ้วน้อยๆ “ผู้คนคงไม่ได้เอาเรื่องนี้ไปซุบซิบกันใช่หรือไม่”

“ไม่มีทาง” น้ำเสียงของเซียวซ่าเรียบสนิท “เจ้าสบายใจได้ ตระกูลเหลียงไม่ใช่ตระกูลธรรมดา หากแม้แต่ชาวเล็ก ๆ ยังปิดไม่ได้ ไหนเลยจะมีคุณสมบัติอยู่ในตำแหน่งจวนโหว”

“เช่นนั้นท่านรู้ได้อย่างไร” เล่นมุขชิงมองหน้าเขา แค้นคำตอบอย่างจริงจัง

“นี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ” เซียวซ่ามองนางด้วยสายตาไม่ยอมอ่อนข้อให้ และพินิจดูหญิงสาวจากมุมที่สูงกว่า “เรื่องสำคัญคือ เจ้าเตรียมจะทำอะไร”

ท่าท่าหลบเลี่ยงเช่นนี้อีกแล้ว สายตาของเขาทำให้เล่นมุขชิงมึนงงไปชั่วขณะ

เรือนผมสีดำสนิท เครื่องหน้าคมเข้ม ไหล่กว้าง ร่างกายบึกบึน กำยำ...เด็กหนุ่มอ่อนวัยในความทรงจำค่อยๆ เติบโตขึ้นอย่างเงียบๆ ความเป็นชายชาติตรีของบุรุษเพศเข้ามาแทนที่ความงามคมสันในวันวาน

ท่านแม่พูดถูก เชียวซ่าเป็นเหมือนดวงตะวันในช่วงยามเย็น เขา
ยังมีอนาคตที่สดใสรออยู่

“อย่าบอกนะว่าเจ้าเตรียมตัวเป็นพี่น้องกับเฟิงหวันซิง” โทสะพล่าน
อยู่ในดวงตาของเชียวซ่า “ข้าขอบอกเจ้าไว้เลยนะ เรื่องนี้ไม่ได้ง่ายดาย
อย่างที่เจ้าคิด เมื่อถึงตอนนั้น เพื่อลูก เพื่อสมบัติ จริงลี ยังมีบรรดาศักดิ์
ของตระกูลพวกเขา มีคนทำเรื่องฆ่าคนวางเพลิงเพื่อของพวกนี้มาแล้ว”

นี่คงเป็นประสบการณ์ส่วนตัวของเชียวซ่า เล่นมุขชิงรู้ลึกซึ้งป่วน
ในใจ เหมือนมีบางสิ่งกำลังแย่งชิงกันพุ่งออกมาจากหัวใจ...ทำให้นางสัมผัส
ได้ถึงความตึงเครียดตามสัญชาตญาณ...

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึกเพื่อสะกดอารมณ์ที่กำลัง
พลุ่งพล่าน ยิ้มพलगกล่าวเสียงนุ่ม “เชียวซ่า เรื่องไม่ได้ร้ายแรงเหมือน
อย่างที่ท่านคิด คนในราชวงศ์ต้าโจวที่รับอนุโมอยู่มากมาย ไม่ใช่ท่านพี่
คนเดียว หากเป็นอย่างที่ท่านว่า ได้หล้าไม่ปั่นป่วนไปแล้วหรือ ญาติพี่น้อง
กับท่านที่เป็นคู่แข่งเชียวซ่าไม่ไผ่^๙ ทั้งคู่ต่างมีใจให้กัน และญาติพี่น้อง
ก็เคารพยำเกรง หลังเข้าตระกูลมา นางต้องเข้ากับข้าได้เป็นอย่างดีแน่นอน
ท่านไม่ต้องเป็นห่วง”

เชียวซ่ามองใบหน้าที่ยิ้มรื่นไร้ความไม่พอใจ เรือนร่างเพรียวบาง
และเอวที่สามารถใช้มือข้างหนึ่งกุมได้รอบ...โทสะในใจพลันลุลกลามไป
ทั่วร่างประดุจเปลวเพลิง

“ไม่ต้องเป็นห่วงรี ทำทางเช่นนั้นจะไม่ให้หวังได้อย่างไร...การได้เจอ
กับสุภาพบุรุษจอมปลอมอย่างเหลียงจีหมิ่น เล่นมุขชิงก็เป็นเหมือนเด็ก
ที่ไม่รู้ประสา...เวลานี้นายหญิงเล่นไม่อยู่แล้ว ตัวนางไหนเลยจะเป็นคู่มือ
ของเหลียงจีหมิ่นได้

^๙ เป็นสำนวน หมายถึง คู่รักที่มีใจให้กันตั้งแต่เด็ก

แววตาของเซียวซำมืดครึ้ม “ในช่วงครบรอบเจ็ดวันครั้งที่สามของนายหญิงต้องประกอบพิธี ถึงตอนนั้น เจ้าจงนัดเฟิงหวนชิงมาที่เรือน ข้าจะช่วยจัดการนางให้เจ้าเอง” น้ำเสียงของชายหนุ่มเย็นชาแว่นแฉะไม่ลังเล

เสิ่นมู่ชิงก้มหน้าลงเพราะกลัวว่าน้ำตาของตัวเองจะไหลออกมาในเวลาเช่นนี้...

ชั่วขณะนี้นางแน่ใจอย่างมากว่าเซียวซำมีใจให้นางอย่างเต็มที่แม้แต่ว่าตัวเขาเองก็ยังไม่รู้ตัว...เขาทำเพื่อนางมากมาย และเดินมาไกลมากเกินไปแล้ว...หากยับยั้งไม่ทันจะกลายเป็นมหันตภัย...

ถึงอย่างไรตัวนางก็เป็นแค่คนผ่านทาง จึงไม่เคยใส่ใจเรื่องชื่อเสียงเกียรติยศที่ผู้คนในใต้หล้าต่างให้ความสำคัญ...แต่เซียวซำไม่เหมือนนาง เพราะเขามีปณิธานอันยิ่งใหญ่ มีความเพียร และใช้ชีวิตอย่างจริงจังมาโดยตลอด...

เสิ่นมู่ชิงหลับตา ก่อนนยหน้าขึ้นยิ้มบางๆ จ้องมองเซียวซำ “นี่เป็นเรื่องในครอบครัวของข้า ท่านอย่าสอดมือเข้ามาจะดีกว่า”

“เรื่องในครอบครัว...” สีหน้าของเซียวซำซีดลงเล็กน้อย เขางมแงทวนคำสามคำนี้ หัวใจพลันสับสนจนคิดไม่ออก

“ถูกต้อง” เสิ่นมู่ชิงเน้นคำ “นี่เป็นเรื่องในครอบครัวของข้า เวลาที่ท่านพ่อกลับมาแล้ว มีสิ่งใดข้าจะหารือกับท่านพ่อเอง...ระยะนี้ท่านต้องเหน็ดเหนื่อยเพื่อเรื่องในครอบครัวเรา ถ้าหากเป็นไปได้ ข้าจะขอให้ท่านพ่อบรรเทาทางตอบแทนท่าน”

สีหน้าเซียวซำซีดเผือดลงยิ่งกว่าเดิม เขาหลบตาลง ไม่พูดคำใดเป็นเวลานาน

ชั่วขณะนั้นภายในห้องเงียบสนิท

ในเมื่อชักดาบออกมาแล้ว ก็แหงรดเดียวไปเลย...เพราะการเหินหาคะชั้นจะยิ่งเจ็บมาก...ต้องตัดให้ขาดโดยเฉพาะตอนที่เขายังไม่ทันรู้สึก

เจ็บปวด...

ระหว่างที่เล่นมุขที่กำลังคิด นางได้ยินเสียงหัวเราะแว่วมาจาก
ด้านนอกพร้อมบทสนทนาอีกสองสามประโยค

“...ได้ทำหวังเกรงใจเกินไป...ได้ทำหุพุดมีเหตุผล...ต่อไปคงต้อง
ขอให้ช่วยดูแลมากขึ้น...”

ผู้พูดคืออาจารย์หมิ่น ดูท่าหวังเชิงอวีนจะมาเยี่ยมท่านพ่อด้วย
ตัวเอง...

หัวใจของเล่นมุขชิงกระตุกดูบ นางเร่งเชียวซ่า “ดูทำได้ทำทุกกับ
ได้ทำหวังจะมาเยี่ยมท่านพ่อ เชียวซ่า ท่านหลบไปก่อน เพราะถ้าได้ทำ
ทั้งสองถาม ข้าจะแนะนำอย่างไร...”

เชียวซ่าเงยหน้าซ่าๆ มาจ้องหน้าเล่นมุขชิง

เล่นมุขชิงสะท้านไปทั้งร่าง เพราะดวงตาคู่นั้นให้ความรู้สึกเหมือน
เป็นคนแปลกหน้า ปราศจากความเย่อหยิ่งทะนงตนและเชื่อมั่นในตัวเอง
เหมือนเมื่อก่อน...เหลือเพียงความว่างเปล่าที่ชวนให้นางรู้สึกหวาดกลัว
เทียบกับการระเบิดอารมณ์ออกมาอย่างรุนแรงคราวก่อน...ถึงมันจะเจ็บปวด
ขมขื่น แต่ก็อบอุ่น ทว่าครั้งนี้มีเพียงความปวดร้าวอย่างแท้จริงแทรก
เข้ามา...

เล่นมุขชิงบีบมือตัวเองแน่น ไม่ยอมให้สัญชาตญาณทำในสิ่งที่ตน
ต้องนึกเสียใจในภายหลัง

ใบหน้าซีดเผือดของเชียวซ่าค่อยๆ แยมรอยยิ้มน้อยๆ เป็นรอยยิ้ม
ที่ดูผิดเพี้ยนและเหมือนเป็นการเย้ยหยันตนเอง

สุดท้าย เขาผงกศีรษะให้เล่นมุขชิงเล็กน้อย “สะใภ้สามกล่าว
ถูกต้อง...”

เล่นมุขชิงรู้สึกราวถูกสายฟ้าฟาด

เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เชียวซ่าเรียกตนว่า ‘สะใภ้สาม’...ที่ผ่านมา

เขาเรียกนางว่า ‘นี่’ เรียกนางว่า ‘ยายโง่’ เรียกนางว่า ‘มุซิง’...แต่ไม่เคยเรียกนางว่า ‘สะไ้สาม’

เส้นมุซิงกัมศิระชะลง นางได้ยินเสียงฝีเท้าหนักอึ้ง...

ก่อนรอบด้านค่อย ๆ กลับคืนสู่ความเงียบสงัด

เส้นมุซิงเงยหน้า พบว่าโลกทั้งใบในสายตาของตนได้เปลี่ยนเป็นพรมัว...เหมือนนางกำลังสวมแว่นตาเปียกน้ำ แม้จะมีแสงสะท้อนเข้ามาในดวงตา ทว่านางกลับมองไม่ชัดว่าตนเองอยู่ที่ใด...

เส้นมุซิงยืนนิ่งอยู่หลังฉากบังตา รับฟังบทสนทนาระหว่างหวังเซิ่งอวี่น หูซิ่น และเส้นเงิน

จะว่าไปนางก็ไม่เคยพบหวังเซิ่งอวี่น ถ้าเป็นเวลาปกติเส้นมุซิงจะต้องมองผ่านร่องบนฉากบังตาเพื่อพิจารณาเขา...แต่วันนี้นางกำลังหดหู่ในใจเต็มไปด้วยความเสียใจและคับแค้นใจอย่างมาก

หากรู้ก่อนว่าจะเป็นเช่นนี้ นางจะไม่มีวันเริ่มต้น วันนั้นนางไม่ควรไปพบเซียวซ่าที่ตรอกบัวชู...ถ้าได้แยกจากกันแบบนั้นน่าจะดีกว่า...

“นายท่าน นายท่านขอรับ!” เส้นมุซิงสะดุ้งเพราะเสียงเรียกอย่างร้อนใจของอาจารย์โอวหยาง “ฮ้องเต้! ฮ้องเต้เสด็จ...”

เสียงความโกลาหลในห้องดังกลบความวุ่นวายใจของหญิงสาว คอยจนนางสงบใจลงได้ในที่สุด ภายในห้องก็กลับคืนสู่ความเงียบดังเช่นที่ชนชั้นสูงพึงเป็นอีกครั้ง

เส้นมุซิงได้ยินเสียงทุ้มต่ำของเส้นเงิน “ถวายบังคมฝ่าบาท”

“ขุนนางรักรีบลุกขึ้นเถิด” น้ำเสียงอ่อนโยนยิ่งนัก ฟังดูแล้วนุ่มนวลมาก “ทั้งหมดเป็นเพราะเราไม่ดี อาจารย์หวังบอกว่าคติการทุจริตของอวี๋เหยาสร้างความไม่พอใจให้แก่บรรดาขุนนาง ไม่รู้รอให้เวลาผ่านไปสักพัก คอยให้คลื่นลมผ่านไป แล้วค่อยปล่อยตัวขุนนางรักออกมาจะดีกว่า...คิดไม่ถึงว่ากลับเป็นการทำให้ขุนนางรัก...ทั้งหมดเป็นความผิด

ของเรา” น้ำเสียงแสดงถึงความเสียใจอย่างมาก

ความจริงใจในน้ำเสียง...ทำให้เส้นมูซิงอดลอบมองผ่านร่องบนฉากบังตาด้วยความอยากรู้อยากเห็นไม่ได้

เสื้อคลุมหมางเผา¹⁰ สีเหลืองสุกสว่าง รูปร่างแบบบางราวเด็กสาว ใบหน้าขาวผ่องเนียนละเอียด...นี่คือฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ต้าโจวผู้กุมอำนาจความเป็นความตายทั้งหมดของใต้หล้า

เขามองเส้นเงินที่มีท่าทางอ่อนแอ สีหน้าเต็มไปด้วยความสับสน

“เรื่องนี้จะตำหนิฝ่าบาทได้อย่างไร” เส้นเงินคุกเข่าอย่างนอบน้อม เส้นผมสีเงินเต็มศีรษะแลดูแวววาวในสายตาของเส้นมูซิง “ทั้งหมดเป็นเพราะกระหม่อมไม่สามารถแบ่งเบาภาระของฝ่าบาทได้...”

เส้นมูซิงหยัดแผ่นหลังเหยียดตรงฟิงพนักเก้าอี้ไผ่ข้อ รับฟังถ้อยคำตำหนิตัวเองของฮ่องเต้อย่างเบื่อหน่าย ได้ยินเส้นเงินเริ่มถวายนำคำแนะนำ

ในที่สุดฮ่องเต้ก็สบายใจ แยมยิ้มกล่าวกับเส้นเงิน “ขุนนางรักต้องประสบกับความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง เราเห็นว่าท่านควรพักผ่อนอยู่ที่เรือนสักหลายวัน เรื่องงานที่สภาขุนนาง ให้ใต้เท้าจัดทำแทนชั่วคราว คอยให้ถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้า ค่อยกลับไปทีหอคัมภีร์เหวินยวนก็ยังไม่สาย”

คลื่นลมทางการเมืองสามารถเปลี่ยนแปลงได้ภายในชั่วพริบตา กว่าที่จะถึงฤดูใบไม้ผลิปีหน้าก็ไม่รู้ว่าฮ่องเต้จะยังจดจำเส้นเงินได้อีกหรือไม่...

¹⁰ เสื้อคลุมลายมังกรที่ฮ่องเต้ เชื้อพระวงศ์ และขุนนางสวมใส่ รายละเอียดเรื่องมังกรบนลายเสื้อนั้นมีมากมาย แต่พื้นฐานมีดังนี้ 1. มังกรห้าเล็บ เรียกว่า ‘หลงเผา’ ใช้ได้เฉพาะฮ่องเต้ กับผู้ที่ฮ่องเต้โปรดปรานพระราชทานเสื้อคลุมที่มังกรมีห้าเล็บให้ 2. มังกรสี่เล็บ เรียกว่า ‘หมางเผา’ แปลว่าเสื้อคลุมพญางูหรืองูเหลือม เพื่อเลี่ยงการเทียบบารมีฮ่องเต้ นับว่าโบราณถือว่ามังกรต้องห้าเล็บ สี่เล็บไม่ใช่มังกร เป็นงูใหญ่ เป็นเสื้อคลุมข้าราชการเชื้อพระวงศ์ ต่างกันแค่สีที่ใช้กับจำนวนมังกรบนเสื้อ ถ้าขุนนางระดับต่ำมากอาจจะไม่มีเสื้อคลุมนี้ก็ได้ 3. สตรีบรรดาศักดิ์ หรือนางในก็ใส่เสื้อคลุมมังกรได้เช่นกัน ไม่ได้ต่างจากผู้ชาย จำนวนมังกรมากน้อยต่างกันตามยศ

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” เล็นจินคุกเข่ากล่าวคำขอบคุณ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความจริงใจและตื่นตัน

เล็นมูซิงสะกดลมหายใจที่เกือบปล่อยออกจากลำคอไว้ที่ริมฝีปากได้อย่างฉิวเฉียด

หลังส่งห้องเด็กกลับไป ภายในห้องเหลือเพียงพวกของเล็นจิน

อาจารย์หมิ่นกับอาจารย์โหวหยางกังวลถ้อยคำของห้องเป็นอย่างมาก เล็นจินไม่มีท่าทีตอบรับและไม่ได้ปฏิเสธ มีเพียงเสียงจี้หมิ่นที่ดูตื่นตันมาก “ท่านพ่อตา เท่าที่เห็น ท่านยังเป็นที่โปรดปรานอยู่นะขอรับ!”

เล็นจินมองเขาทั้งสี่หน้าไร้อารมณ์และความรู้สึก “ข้าค่อนข้างเหนื่อย มูซิงพาพ่อไปพักที”

เล็นมูซิงรับคำ ประคองเล็นจินเข้าไปในห้องนอน

ส่วนอาจารย์หมิ่นกับอาจารย์โหวหยางได้แต่ถอนหายใจเบาๆ ออกมาพร้อมกัน

เหลียงยวนเป็นบุตรชายที่ถือกำเนิดหลังบิดาเสียชีวิต ยามนั้นเพื่อตำแหน่งตั้งหยวนโหวที่สูงส่งนี้ ทำให้ฮูหยินผู้เฒ่าเหลียงเลิกไปมาหาสู่กับญาติตามสายเลือดจากบ้านเดิมของตน และเปลี่ยนมาสร้างความสนิทสนมกับหลายครอบครัวทางฝั่งอาและลุงของบุตรชายแทน ด้วยเหตุนี้พี่สะใภ้ น้องสะใภ้สองคนที่เป็นญาติสายตรงของนางจึงต้องไปนั่งสนทนากันที่ซุ้มประตูด้านนอก ในขณะที่พี่สะใภ้ น้องสะใภ้อีกหลายคนก็มาจากฝั่งอาและลุงกลับพาหลานเหลนมาโขกศีรษะอวยพรให้นางที่ห้องโถง

ฮูหยินผู้เฒ่าเหลียงยิ้มมองดูเด็กๆ แล้วรีบสั่งให้จื่อเจียยนตกรางวัลมารดาพาตัวจากไปหลังจากที่เด็กๆ ได้รับรางวัลแล้ว

“ยังเป็นที่ท่านที่มีบุญวาสนา” พี่สะใภ้ น้องสะใภ้ที่เล็นมูกลายเป็น

ลีเจินเต็มศีรษะคนหนึ่งกล่าวยิ้มๆ “ท่านโหวเป็นผู้บัญชาการกองทัพ หลานชายก็สอบได้เป็นจิ้นซือ...หน้าที่การงานของครอบครัวล้วนอยู่ในมือท่าน นับวันมีแต่จะรุ่งโรจน์ขึ้นเรื่อยๆ”

ร่องรอยแห่งความหยิ่งยโสวาดผ่านดวงตาของฮูหยินผู้เฒ่าเหลียง แต่บนใบหน้ากลับระบายความอ่อนน้อมถ่อมตน “ตอนนั้นเพราะได้ทุกท่าน ช่วยพูดแทนลูกกำพร้ากับแม่มาอย่างพวกเรา บุญคุณนี้ จนถึงวันนี้ ข้าก็ยังไม่ลืม”

หลายคนนั่งสนทนากันล้อมรอบตัวฮูหยินผู้เฒ่าเหลียงบนเตียงเตา หลังใหญ่ติดหน้าต่าง พี่สะใภ้ห้องสะใภ้อาวุโสหลายคนนั่งบนเก้าอี้ให้ข้อปุด้วยเบาะผ้าสีแดงสดข้างเตียงเตา

บรรดาสาวใช้กระจ่ายตัวท่ามกลางหมู่พวกนางเหมือนผีเสื้อหลากสีสั่นเพื่อดูเลเรื่องน้ำชา

มีสตรีออกเรือนอาวุโสสวมเสื้ออ่าวแขนกว้างสีเขียวเป็นมันเงาผู้หนึ่งดื่มชาอีกหนึ่งก่อนพูดยิ้มๆ “เหตุใดจึงไม่เห็นสะใภ้สามในช่วงที่มิงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันเกิดเล่า”

ฮูหยินผู้เฒ่าเหลียงถอนหายใจก่อนจะผงกศีรษะ “พอนางอวยพรข้าเสร็จก็ไปกลับบ้านเดิม ตระกูลเส้นเกิดเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้ ในเรือนไม่มีคนคอยกำกับดูแล ยิงดีที่ได้รับพระเมตตาจากฮ่องเต้ให้ปล่อยตัวบริวารที่ถูกจองจำ หาไม่คงได้ไกลาหลกันจริงๆ”

มีคนพยักหน้า “สะใภ้สามมีความสามารถในการดูแลเรือน ไม่นั่นสตรีตัวเล็กๆ เช่นนางจะรับมือไหวได้อย่างไร”

ฮูหยินผู้เฒ่าเหลียงผงกศีรษะ “หลานสะใภ้ชาคนนี้เป็นคนเก่งอย่างหาได้ยากจริงๆ...”

ทุกคนต่างเริ่มพูดถึงคุณงามความดีของเส้นมู่ซิง ฮูหยินผู้เฒ่าเหลียงฟังแล้วสีหน้าเริ่มฉายแววรำคาญใจ

สตริออกเรือนแล้วใบหน้าไม่อวบอิมผู้หนึ่งอุทานออกมาเสียงดัง “โธ่เอ๊ย!” แล้วกล่าวยิ้มๆ “น้ำสะไ้สาม วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของ สุหยินผู้เฒ่าเหลียง ท่านจะพูดเรื่องนี้ไปเพื่ออะไร วันนี้ควรเป็นวันดีของ สุหยินผู้เฒ่าเหลียงต่างหาก”

คนผู้นั้นถึงได้สติ เอ้ยยิ้มๆ “จริงด้วยๆ! ดูความเลอะเลือน ของข้าสิ...”

ทุกคนพูดคุ้ยยิ้มแยมกันอย่างครึกครื้นสนุกสนาน ทันใดนั้น ข้างนอกมีเสียง “ปึง” ดังสนั่นหวั่นไหว ตามมาด้วยเสียงเฮลั่น

“เสียงอะไรกัน” ผู้คนในเรือนถามเสียงแปลกใจ

สุหยินผู้เฒ่าเหลียงหัวเราะหึๆ “ดอกไม้ไฟ องค์หญิงฟู่หัวตั้งใจ เรียกคณะดอกไม้ไฟของเมืองหลิวหยางมาโดยเฉพาะ บอกว่าเพื่อฉลอง วันคล้ายวันเกิดให้ข้า”

“ตายจริง! แม่แต่องค์หญิงก็มาด้วยรี...”

บรรดาสตริออกเรือนแล้วบ้างหัวเราะ บ้างยกยอปอปั้น ทำให้สุหยิน ผู้เฒ่าเหลียงยิ้มประหนึ่งดอกจิวาแบ่งบาน นางร้องเรียกจื่อเจี๋ยน “ฟ้า ยังไม่ทันมืด เหตุใดถึงจุดดอกไม้ไฟแล้วเล่า”

ทันทีที่ได้ยินเสียงความวุ่นวาย จื่อเจี๋ยนก็ออกไปสืบข่าว ทำให้ เมื่อสุหยินผู้เฒ่าเหลียงสอบถาม นางก็ยิ้มแล้วตอบได้ในทันที “องค์หญิง ฟู่หัวกับสะไ้ใหญ่ สะไ้รอง และคุณหนูตระกูลเฟิงลองจุดดอกไม้ไฟกัน ที่สวนดอกไม้ด้านหลังหนึ่งดอก ดอกไม้ไฟของจริงต้องคอยให้ฟ้ามืดก่อน จึงจะจุดได้เจ้าค่ะ”

สุหยินผู้เฒ่าเหลียงผงกศีรษะเล็กน้อย กล่าวกับคนข้างตัวว่า “พอ ฟ้ามืด พวกเราไปดูดอกไม้ไฟที่ศาลาริมน้ำ ตรงนั้นมองเห็นชัด พวกพี่ๆ น้องๆ จะได้ถือโอกาสพูดคุยกัน”

ณ สวนดอกไม้ด้านหลัง องค์หญิงฟู่หั่วผู้สง่างามยืนอยู่ท่ามกลางวงล้อมของสาวใช้กับมาดามที่สวมเสื้อผ้าสีสดใส นางเดินตรงไปยังกุหาจำลองที่สร้างขึ้นจากศิลาทะเลสาบใหญ่ มีห้วงเวินฮู่ยี้ เจียงซวงรู่ย และเฟิงห้วนซิง เดินตามอยู่ด้านหลังอย่างเป็นระเบียบ

“ยามค่ำ พวกเรามาดูดอกไม้ไฟกันที่นั่นเถิด” องค์หญิงฟู่หั่วชี้ไปที่ศาลารับลมแปดเหลี่ยมที่มีต้นเสาสีแดง “ต้องสวยอย่างแน่นอน”

ห้วงเวินฮู่ยี้ยิ้มสำรวม “องค์หญิงฟู่หั่วช่างคิดยิ่งนัก”

“ข้าแค่อยากหาเรื่องมาเล่นสนุกบ้าง” องค์หญิงฟู่หั่วหันไปมองห้วงเวินฮู่ยี้มึนๆ สีหน้าซุกซน ไหนเลยจะมีมาดามสง่าเหมือนตอนอยู่ต่อหน้าผู้อื่น

“ทำให้พวกเราพลอยได้กำไรไปด้วย” เจียงซวงรู่ยปิดปากหัวเราะ องค์หญิงฟู่หั่วมองเจียงซวงรู่ยแล้วหัวเราะคิกคัก

ห้วงเวินฮู่ยี้ที่รู้ว่าองค์หญิงฟู่หั่วสนิทกับเจียงซวงรู่ยมาตั้งแต่ไหนแต่ไร อาจไม่ชอบใจที่นางอยู่ด้วย นึกถึงเมื่อครู่ตอนที่องค์หญิงบอกว่าจะไปดูดอกไม้ไฟที่ศาลารับลม และนึกได้ว่าที่ศาลารับลมในฤดูนี้ลมแรง นางจึงคลี่ยิ้ม “น้องสะใภ้รองอยู่เป็นเพื่อนองค์หญิงนะ ข้าจะไปสั่งพวกมามาให้แขวนม่านรอบๆ ศาลารับลม จะได้ไม่หนาวตอนที่ดูดอกไม้ไฟ”

เฟิงห้วนซิงได้ยินแล้วรีบบอก “พี่สะใภ้ใหญ่ ข้าไปช่วยนะเจ้าคะ”

“สมแล้วที่เวินฮู่ยี้เป็นสะใภ้ใหญ่ พวกเราติดตามนางเช่นนี้มีแต่สุขสบาย” องค์หญิงฟู่หั่วกล่าวชมห้วงเวินฮู่ยี้มึนๆ แต่กลับขวางเฟิงห้วนซิงไว้ “เวลานี้เจ้าเป็นแขก คอยให้แต่งเข้าตระกูลมาก่อนค่อยขยันก็ยังไม่สาย”

เฟิงห้วนซิงวางตัวไม่ถูก ดวงหน้าแดงก่ำ

ห้วงเวินฮู่ยี้มึนบางๆ นางเอ่ยถ้อยคำตามมารยาทอีกสองสามประโยคแล้วก็ขอตัวไป

เจียงซวงรู่ยตำหนิองค์หญิงฟู่หั่ว “ท่านนี่จริงๆ เลย พุดจาเช่นนี้

ต่อหน้าพี่สะใภ้ใหญ่ได้”

องค์หญิงฟู่หั่วกับเจียงซวงรู่ยถูกคอกันเป็นที่สุด เป็นเพราะเจียงซวงรู่ยเห็นนางเสมือนพี่น้องของตน

องค์หญิงฟู่หั่วทำหน้ามุ่ม “ข้าแค่ขัดตากับท่าทางเสแสร้งว่าแสนดีของนาง”

เจียงซวงรู่ยรู้ว่าองค์หญิงฟู่หั่วต้องการเรียกร้องความเป็นธรรม แทนนางจึงรู้สึกซาบซึ้งใจมาก หญิงสาวดึงตัวองค์หญิงไปทางตะวันออก “พวกเราอย่าคุยเรื่องพวกนี้กันเลย ไปดูกุ้ยเจี๋ยของพวกเราดีกว่า นางชาวผ่องอ้วนท้วน น่ารักมาก”

องค์หญิงฟู่หั่วมีบุตรชายสามคน ไม่มีบุตรสาว จึงให้ความสำคัญกับกุ้ยเจี๋ยมาก ถึงขั้นเคยพูดเล่นว่าอยากจับคู่กับลูกของเจียงซวงรู่ย พอได้ยินว่าจะไปดูกุ้ยเจี๋ย นางจึงยิ้มและเดินตามเจียงซวงรู่ยไปที่เรือนเลี้ยงอวีน

เนื่องจากเป็นวันคล้ายวันเกิดของฮูหยินผู้เฒ่าเหลียง กุ้ยเจี๋ยจึงสวมเสื้อคลุมสีแดงสดปักลายผีเสื้อชมร้อยบุปผา ช่วยขับเน้นความงดงามของใบหน้าเล็กจ้อยให้กระจ่างใสราวหยก

องค์หญิงฟู่หั่วเห็นก็เข้าไปอุ้มทันที “ยกนางให้ข้าเถอะ”

เจียงซวงรู่ยหยุดคิด ท่าทีของเผิงซือที่มีต่อเด็กคนนี้ทำให้นางอยากเป็นญาติเกี่ยวดองกับองค์หญิงฟู่หั่วจริงๆ หญิงสาวจึงกล่าวยิ้มๆ “เอาลี ท่านชอบก็อุ้มกลับจวนไป”

องค์หญิงฟู่หั่วเอ่ยเสียงจริงจัง “จริงนะ ข้าจะอุ้มกลับจริงๆ นะ”

เจียงซวงรู่ยผงกศีรษะสีก้นหน้าเคร่งขรึม

“เช่นนั้นถือว่าพวกเราตกลงกันแล้ว” องค์หญิงฟู่หั่วยิ้ม “ข้าจะกลับไปหารือกับราชบุตรเขย”

เจียงซวงรู่ยพยักหน้า

เฟิงหวั่นซิงได้ยินแล้วรีบยกกายแล้วกล่าวคำแสดงความยินดีกับองค์หญิงฟู่หั่วและเจียงซวงรู่ย “ขอแสดงความยินดีกับองค์หญิงขอแสดงความยินดีกับพี่สะใภ้รองเจ้าค่ะ”

เจียงซวงรู่ยเอ่ยคำขอบคุณ แต่พอองค์หญิงฟู่หั่วได้ยินคำพูดนี้นางกลับย่นหัวคิ้ว “หวั่นซิง ข้าขอถามเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย เจ้าจะแต่งเข้ามาเป็นอนุของเหลียงจี้หมิ่นจริง ๆ หรือ”

ดูท่าพวกนางจะถกปัญหาข้อนี้กันมาหลายครั้ง สีหน้าของเฟิงหวั่นซิงไม่มีความผิดปกติ เพียงแต่ก้มหน้าลง

องค์หญิงฟู่ห่วยังคงเกลี้ยกล่อมนาง “เจ้ารู้หรือไม่ เมื่อเจ้าเข้าตระกูลเหลียงแล้ว ต่อไปเจ้าจะเรียกขานพวกเราเช่นนี้ไม่ได้อีก”

“องค์หญิง นี่เป็นชะตาของข้า” ทางตาเฟิงหวั่นซิงแดงเรื่อ พูดเสียงเจือสะอื้น “ข้ายอมรับชะตากรรมแล้วเจ้าค่ะ”

เจียงซวงรู่ยและองค์หญิงฟู่หั่วสบสายตากัน แลเห็นความสิ้นหวังในสายตาของกันและกัน

ทั้งสามคนพูดไม่ออก ภายในห้องเจียบงันไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง

เจียงซวงรู่ยเห็นบรรยากาศไม่ค่อยดีจึงตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับได้ยินเสียงเยียนหงรายงานมาจากนอกม่านว่า “สะใภ้รอง พี่ติงเซียงที่อยู่ข้างกายสะใภ้ใหญ่มาเจ้าค่ะ”

มาได้จังหวะดีจริง ๆ เจียงซวงรู่ยกำลังกลุ้มใจเพราะไม่รู้ว่าจะควรพูดอะไร เมื่อได้ยินเช่นนี้จึงรีบบอก “รีบเชิญเข้ามา”

องค์หญิงฟู่หั่วกล่าวด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ “เจ้าไปสนทนากับสะใภ้ใหญ่ตั้งแต่เมื่อไหร่”

เจียงซวงรู่ยมองค้อนนาง พูดเสียงเบา “หรือท่านอยากเห็นข้าประมือกับนางทุกวัน”

องค์หญิงฟูหัวหวั่นวาระที่ๆ ไม่เอ่ยคำ เฝิงห้วนซิงที่อยู่ด้านข้างกลับเป็นฝ่ายเหลือบมองเจียงชวงรู่ยด้วยแววตาครุ่นคิด

ดิงเซียงคารวะองค์หญิงฟูหัว เจียงชวงรู่ย และเฝิงห้วนซิงตามลำดับ นางยิ้มพลางกล่าว “สะใภ้ใหญ่อยากเชิญคุณหนูเฝิงไปอยู่เป็นเพื่อนคุณหนูรองที่เรือนเตี้ยชู่ย เนื่องจากตอนนี้สะใภ้สามไม่อยู่ และพาคนข้างกายไปเรือนตระกูลเล่นกันหมด จึงเหลือคุณหนูรองอยู่ที่เรือนเตี้ยชู่ยคนเดียวเจ้าค่ะ”

เนื่องจากแขกหรือในจวนมีจำนวนมาก เหลียงโย่วชู่ยจึงอยู่แต่ที่เรือนเตี้ยชู่ยไม่กล้าออกมา ตอนที่อวยพรให้ซูหยินผู้เฒ่าเหลียงเจียงชวงรู่ยยังต้องไปเป็นเพื่อนนาง

องค์หญิงฟูหัวฟังแล้วก็บอกเฝิงห้วนซิงทันทีว่า “รีบไปเถอะ พวกเจ้าสองคนสนิทสนมกันมาตั้งแต่เล็ก หากได้เจอเจ้า นางจะต้องดีใจมาก”

เฝิงห้วนซิงทำความเคารพองค์หญิงฟูหัวกับเจียงชวงรู่ย ก่อนเดินตามดิงเซียงไปที่เรือนเตี้ยชู่ย

องค์หญิงฟูหัวมองตามเงาแผ่นหลังของเฝิงห้วนซิงที่เดินห่างออกไป ด้วยสายตาเป็นกังวลอย่างสุดซึ้ง “เลิ่นมูซิงเป็นคนจิตใจดีหรือไม่”

เจียงชวงรู่ยยิ้ม “สิ่งใดเรียกว่าจิตใจดีหรือไม่ ปีนี้นางเพิ่งจะอายุสิบสาม ยังเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง” ระหว่างที่พูด แววดาพลันหม่นแสงลง “ไม่มีผู้ใดบอกได้ว่าต่อไปจะเป็นเช่นใด”

“ก็จริง” องค์หญิงฟูหัวทอดถอนใจ “ผู้ใดจะนิยเสียมาตั้งแต่เกิด” ช่วงขณะนั้นพวกนางสองคนต่างใช้ความคิดของตัวเอง เวลาผ่านไปพักใหญ่จึงมีคนเข้ามาหา “พี่สะใภ้รองกลับมาเมื่อใดหรือ”

ทั้งสองคนเงยหน้าขึ้นมอง พบว่าเป็นเหลียงโย่วชู่ย นางทำหน้ามึนๆ ท่าทางไม่ชอบใจ

เจียงซวงรู่ยดูเสียงดังออกมาทันที “องค์หญิงประทับอยู่ที่นี้ ยังไม่รีบทำความเคารพอีก!”

เหลียงไวย่ฮู่ยเห็นองค์หญิงฟู่ห้วนนานแล้ว พอเจียงซวงรู่ยบอก นางจึงย่อตัวทำความเคารพ

องค์หญิงฟู่ห้วนรู้เรื่องของนางจึงรีบประคองหญิงสาวให้ลุกขึ้นและสั่งให้คนหาที่นั่งให้

เหลียงไวย่ฮู่ยนั่งลง หยอกล้อก๊วยเจี้ยนเล่น “พวกท่านไม่มีผู้ใดอยู่เลย ทำเอาข้าเบื่อแทบตาย”

องค์หญิงฟู่ห้วนเห็นเหลียงไวย่ฮู่ยมาแล้วพูดจาเช่นนี้จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงแปลกใจ “เป็นอะไรไป ห้วนชิงไม่ได้อยู่เป็นเพื่อนเจ้าหรือ”

ท่าทางของเหลียงไวย่ฮู่ยดูไม่พอใจอย่างมาก “พี่ชายสามกลับมาบอกว่ามีเรื่องจะคุยกับพี่ห้วนชิง ทำให้ข้าไม่มีที่ไป จึงออกมาเดินเล่นแล้วเห็นเยียนหง ทำให้รู้ว่าพวกท่านกลับมาแล้ว...”

เจียงซวงรู่ยได้ยินแล้วชะงัก “น้องชายสามกลับมาแล้วหรือ เขาไม่ได้ไปเรือนตระกูลเล่นกับน้องสะใภ้สามหรือ เหตุใดจึงกลับมาได้”

“ว่ากันว่าพี่สะใภ้สามให้พี่ชายสามกลับมาเอาแผ่นผนวกอะไรสักอย่าง... เพราะนายท่านเลื่อนต้องการเขียนอักษร”

ทั้งสามคนอยู่เล่นกับก๊วยเจี้ยนที่เรือนเสียงอวิ้นลักพักก็ไม่เห็นว่าเป็นห้วนชิงจะย้อนกลับมา องค์หญิงฟู่ห้วนเริ่มกระวนกระวายใจจึงหารือกับเจียงซวงรู่ย “ไม่เช่นนั้นให้คนไปตามตีหรือไม่”

เจียงซวงรู่ยขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ก็ดี ถึงอย่างไรก็ยังไม่เข้าตระกูลวันนี้มีญาติมากันมาก เล่นสวาทินึงเล่นสนุก หากมีข่าวลือแพร่ออกไปทุกคนคงต้องเสียหน้า”

องค์หญิงฟู่ห้วนผงกศีรษะ เจียงซวงรู่ยเรียกเยียนหงให้ไปตาม ซ้ายยังกระซิบสั่งนางว่า “อย่าให้ผู้อื่นรู้เป็นอันขาด”

เยียนหงรับคำแล้วจากไป

ลักพักเยียนหงเดินเข้ามาด้วยผีเท้าราวกับสายลมและมีสีหน้า
ตื่นตระหนก

“สะใภ้รองเจ้าคะ บ่าว...บ่าวเห็นทำไมไม่ค่อยดี...” สีหน้าของเยียนหง
ซีดเผือด เหงื่อเม็ดโตเท่าเม็ดถั่วเกาะอยู่บนหน้าผาก “ปิดประตูกันตอน
กลางวันแสงๆ...บ่าว...บ่าวไม่กล้าเคาะประตูเจ้าค่ะ...”

องค์หญิงฟูหัวกับเจียงซวงรุ่มหน้าเปลี่ยนสี พวกนางลูกพรวดแล้ว
ร้องว่า “ແ່ແລ້ວ”

เหลียงโย่วฮู่หันไปมองพวกนาง เอ่ยด้วยน้ำเสียงพาซื่อ “เป็น
เรื่องปกติไม่ใช่หรือ เวลาข้าไม่ยอมให้คนกวนใจก็จะปิดประตูเหมือนกัน”
ทั้งสองคนหันไปมองเหลียงโย่วฮู่ด้วยแวตาลับสน

‘เส้นมู่ซิง’ วางแผนให้ ‘สามีในนาม’
ติดใจกับ ‘นางแพศยา’ คนนั้น
กว่าเขากลับออกหน้ารับแทนเสียนี้
เฮอะ ช่างเป็นบุรุษที่เลิศเลอเสียจริง!
เช่นนั้นก็เชิญไปรักกันให้สาสมใจเถิด
นางไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับพวกเขาอีกแล้ว
สิ่งที่นางต้องการคือ ‘หย่า’ เท่านั้น!

...

เมื่อไม่มีพันธะติดตัว เส้นมู่ซิงตั้งใจขยายกิจการ
ร้านชาหนึ่งเหวินของตนเองให้รุ่งโรจน์
แต่ ‘เซียวซ่า’ กลับทำให้ปณิธานที่ว่า
‘จะไม่แต่งงานอีก’ ของนางสั่นคลอน!

ระหว่างขยายกิจการร้านชากับปฏิเสธหัวใจตนเอง

นางจะทำอย่างไรสำเร็จก่อนนะ
เซียวซ่า เจ้าต้องหยุดทำให้ข้าใจเต้นได้แล้ว!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6814-7

9 786161 868147

 YUEWEN

485 บาท